

هيلي

Ketabton.com

هيلي

د کتاب پيژندنه

ناول..... ناهيلي
ليکوال..... نیک محمد بارک
د کتابونو او ناولونو په لړ کي ۱۰
کال..... ۱۴۰۲/۷/ ۰
اړيکه..... ۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱

د ليکوال خبرې

نحمده و نصلى على رسوله الكريم

بسم الله الرحمن الرحيم

يو وار بيا د الله جل جلاله ډير شـكـرونه ادا كوم چي ددې وس
توان او توفق يې را كړ چي د خوانانو او مينوالو لپاره د ژوند
تگلاره د ناول په ژبه وښيم.

لكه څنگه چي مي مخكي ناولونو كي هم يادونه كړيده چي د
مېنوالو مينه، تشويق او ستاينه او غوښتنه وه چي يو وار بيا قلم
را واخلم او دوى ته ناول وليكم، نو ځكه مي كال مخكي د دوو
ناولونو د لېكلو نيت وكړ چي يو د ناهيلي په نوم ناول وو او بل
د شمشير په تيارو كي ناول وو چي د همدې كال په جريان كي
مي دواړه د الله جل جلاله په مرسته او توفق سرته ورسول.

په دا ناول كي مي د نورو ناولونو پخیر هم ټول هر هغه اړخونه
په نظر كي نيولي دي چي د اوسنيو خوانانو په پوه كول اړين او
ورته اړتيا يې ده د مثال په ډول ژوند، كاروبار، اړيكي،
خپلوي.....

- په ناول كي د كندهارۍ لهجي څخه تر ډيره حده استفاده سوېده
هيله ده چي مېنوال باندي پوه سي ځكه زه ادب ليكوال نه يم نه
مي پښتو ادبيات ويلي دي چي ناولونه په معياري پښتو وليكم او
نه مي هم تر ډيره حده د داسي چا سره ژوند كړيدى چي معياري
پښتو دي وايي نو ځكه مي د امكان تر حده معياري پښتو لېكلي
ده خو شايد ځني ځايونه گډه وډه يې د مثال په ډول د (وكړ) لغات
په كندهارۍ لهجه كي(وكى) ليكل كيږي او ويل كيږي د (وكړو)

لغات (وکو) لیکل کیری د (وي) لغات په (يي) لیکل کیری او ویل کیری همدارنگه ځني نور لغاتونه دي چي په نورو لهجو کي د کندهاری لهجې سره فرق کوي ما دا لغاتونه تر یو حده معیاري لیکلي دي خو کومو ځایو کي چي په کندهاری لهجه لیکل سویدي شاید ورته پام سوی می نه وي یا هم د نورو لهجو څخه ناخبره یم چي هلته کومه معنا لري.

- لکه څنگه چي می مخکي ناولونو کي هم یادونه کړیده دلته بیا هم یادونه کوم چي که زما ناولونو کي کوم اشتباهات وي د اصلاح لپاره یي را سره په تماس کي سی ستاسو همکاري د اشتباهاتو په اصلاح کي زما ناولونه تر لوړي پوري رسوي او د هغو ورونو او خویندو مندوی یم چي مخکینیو ناولونو کي یي په اصلاحاتو کي همکاري را سره کړیده په خاصه توگه د اغلي مسایمي اڅکزی څخه چي د ناول لیکلو قوانین یي راته بنسولي وه.

ستاسو د بریا په هیله

نیک محمد بارک

ناهيلى

زید خپل د سفر بسته تیارول او د سفر لپاره یې امدادګې نیول چې په دې وخت کې یې پلار اطاق ته وراغلی زید ته یې وویل: زویه ته بیا هم فکر وکړه ایا رښتیا هم غواړي ولاړ سې؟

زید وویل: هو بابا.

پلار یې وویل: زویه ما هر وخت ستا ضد ته ماته راوړېده او ستا هر ضد مې در پوره کړېدې خو دا ضد دې ماته ډیر سخت دی زما ژوند به بيله تا نیمګړی وي.

زید وویل: ما وبخښه بابا خو که زه دلته پاته سوم نو ژوند به مې ډیر تنګ سې زما خیر په همدې کې دی چې ددې هیواده لیرې ولاړ سم.

پلار یې تر څو شېبو وروسته وویل: سمدې زویه چې څنګه ستا خوبښه وي.

زید د سفر بسته تیاره کړل او د اطاق څخه د پلار سره یو ځای ووتی.

پلار یې وویل: زویه زه او وروڼه دې تر هوایې میدانې رسوو. زید وویل: بابا تاسو تکلیف مګوی موټروان سته هغه به مې ورسوي.

د زید وروڼو وویل: یا زیده موږ در سره ځو.

زید وویل: سمدې.

وروسته ټول په موټر کې کښینستل او مخ د هوایي میدان پر طرف روان سول، زید خپل سر د موټر پر چوکۍ لگولی وو او په سوچو او فکرو کې غرق وو چې تر څو شپږو وروسته هوایي میدان را ورسیدی ټول د موټر څخه کښته سول، کله چې هوایي میدان ته ننوتل زید خپل پلار ته وویل: بابا زه به د پرواز معلومات وکم.

زید د معلوماتو څانګې ته ورغلی خپل پاسپورټ او ټکیت یې خدمتګار ته وربښکاره کړل خدمتګار وویل: وبخښی صاحبه د یو ساعت لپاره انتظار وکړی ستاسو د سفر طیاره لږ تخنیکي ستونزه لري کار پر شروع دی چې ترمیم سول موږ به ږغ درباندي وکړو تاسو په انتظار ځای کې په تمه سئ.

زید وویل: سمده.

زید د ورونو او پلار سره ستونزه شریکه کړه ټول په انتظار ځای کې کښینستل انتظار سول تر څو شپږو وروسته زید ولاړ سو او وپویل: بابا زه تلیفون کوم بیرته راځم.

زید د پلار او ورونو څخه څه لیري سو بیا یې تلیفون د جبهه راوکښی د نمبرو لیست یې راوستی او د مسکان په نوم نمبر یې پیدا کړ تر څو شپږو پوري نمبر ته په کتو او فکر کې وو وروسته تر څو شپږو یې د اوکې پر بټن ګوته کښیکښل او غوږ ته یې ونيوی، مسکان پر کټ ناسته وه تر سترګو یې مړاوې مړاوې اوبښکې روانې وې او په فکر کې ډوبه وه چې تلیفون یې زنگ ووهلی کله چې یې تلیفون راپورته کړ نو وپلیدل چې د زید زنگ وو، تر څو شپږو یې تلیفون ته کتل وروسته یې د اوکې بټن

کښيکښی او غوږ ته يي ونيوی او په ژړغوني ږغ يي وويل:
بلي!

زید د مسکان د ږغ په اوریدو د درده سترگي پټي کړې څه يي
نه وويل مسکان بيا ږغ پر وکړ او په ژړغوني اواز يي وويل:
بلي!

خو زید بيا هم ږغ نه کوی بيا يي تر څو شېبو وروسته وويل:
مسکان!زه هوایي میدان کي يم دا هیواد پریږدم او د تل لپاره
ځم که کولای سي د اخير وار لپاره را سره ووينه هيله کوم!
مسکان هم د درده په اوبښکي ډکي سترگي پټي کړې بيا يي وويل:
ولي څي؟

زید وويل: د ولي جواب نلرم بس دا اخيري غوښتنه مي ومنه
غواړم د تلو مخکي دي یوار ووينم.
مسکان په ژړغوني ږغ وويل: سمدې زه درځم.
زید وويل: مننه.

وروسته يي تليفون بند کړ لاس يي د ترمینل پر هنداره ونيوی
سره ساه يي وکښل او خپل خندرويه وختونه يي ورپياد سول کله
چي زید پیدا سو نو د ډيري شوخي يي د خدمتگارو قابلو لاسونه
ټينگ نيولي وه هغو په خندا يو و بل ته وويل: دی به ډير شوخ
هلک جوړیږي اوس يي لا دا دی د انجونو لاس ونيوی هاهاهاه.

زید چي کله د لسو کالو سو نو د همسايه د انجونو سره به يي
ډيره شوخي کول او هغوی به هر وخت دده مور ته په شکايت
ورتلي.

مور به يي دده پر دي کارو ډيره وبيريدل او د زيد پلار ته به يي ويل: سړيه که ددي هلک پر دا وخت د سميدو چاره ونکړو نو په لويوالي به يي اصلاح بيا ډيره راته ستونزمنه سي.

د زيد پلار وويل: پريږده يي بنځي کوچنی دی تر اوسه او په کوچنيوالي هر کوچنی شوخ وي.

زيد پر خپل پلار ډير گران وو هغه ته به يي ډير نازونه ورکول خو د زيد څخه به د خلکو شکايتونه ورځ په ورځ ډيريدل، زيد چي پلار يي لوی سرمايه دار هم وو کله کله به د پلار سره دفتر ته هم تلې پلار به يي په دفتر کي خپل ترڅنگ کښيښوی، يوه ورځ يي ملگري ورته وويل: سلطانه دا زوی دي ډير مه نازوه اخير به يي دا ستا ناز بدلاري کړي مينه ور سره کوه خو ورته ظاهره يي مه.

سلطان وويل: څه وکړم ياره چي د څنگه يي ليري کړم نفس مي پسي خيري.....،

ساعت وروسته د مسکان موټر را ورسيدی هغه د موټره راکښته سوه او د ترمينل مخته ودریدل، کله چي يي دننه ترمينل ته وکتل زيد يي وليدی چي پر چوکۍ ناست دی دواړه لاسونه يي پر خپل ځنگو ايښي دي او سر يي لاندي زړولی دی، مسکان دننه ترمينل ته ورغله او د زيد مخته ودریدل، زيد تر څو شېبو وروسته لومړی د هغې پښو ته وکتل وروسته يي چي لوړه وکتل نو مسکان يي وليدل او په حيرانتيا د خپله ځايه ولاړ سو او تر څو شېبو پوري يي د يو و بل سترگو ته سره کتل او خپل د مينې دا وروستی شېبې يي په مايوسۍ سره شمارلې چي په دي وخت کي د زيد سر ورگرځيدی او سترگې يي پټې پټې کيدل شروع

کرل، مسکان لا د زید په خپهره کي سترگي بنځي کړي وې خو کله چي د زید سرگرځیدل او سترگي پتیدل ډیر سول نو مسکان حیرانه سول چي زید دا څه کوي تر څو شپبو وروسته یي د زید پر اوږه لاس ونيوی او په حیرانتیا یي وویل: زیده ته ښه یي؟

زید په مراوي ږغ وویل: هو ښښښ....،

په دي سره یو دم زید د شا پر طرف ولاړی، مسکان ددي حالت په لیدو لویه چغه وکړه: زیییییده!

کله چي د زید ورونو او پلار د مسکان ناره واوریدل نو د زید پر طرف یي وکتل گوري چي زید د شا پر طرف غوڅاریږي او مسکان هغه تر لاس نیولی دی، تر څو شپبو وروسته زید پر مخکته ولویدی خو مسکان لا د هغه لاس نیولی وو، کله چي یي پلار او ورونه ور ورسیدل نو زید بي هوښه سوی وو، تر څو شپبو وروسته امبولانس راغلی او زید یي روغتون ته روان کړ، په لاره کي زید د مسکان لاس ټینګ نیولی وو او تر روغتونه پوري د مسکان تر سترگو اوښکي روانې وې او زید ته په کتو کي یي خپل سترگي بنځي کړي وې.....،

کله چي زید دولس کلن سو نو مور یي د زړه د حملې لکبله مړه سول زید د نورو ورونو په پرتله د مور په مرګ زیات نه وو خوابدی خو د پلار یي نوره هم مینه ور سره زیاته سول ځکه زید تر نورو ورونو کشر وو، وختونه تیریدل زید به د خپلو ملگرو سره زیات وخت په میلو او پارکونو کي تیروی تر دي حده چي ټول فکر به یي په انجونو او عبث کارو کي وو، کله چي به د مکتب څخه راغلی درسونه به یي نه ویل کورنی کار به یي د خپلو کاریگرو په زامنو رسوئ.

کلونه تیر سول زید اتلس کلن سو خو عادتونه به یی نور هم بد کیدل کله به د یوې انجلۍ سره ملگری کله به د بلي سره تر داسي حده چي یوه یوه به یی په اوونۍ کي بدلول، د زیاتره انجونو یو لوی دوښمن جوړ سوی وو د پلار زیاتره پیسې به یی انجونو ته پر خراباتو او فرمایشو مصرفولې، د شپې تر ناوخته به وینس وو خو کله چي به سهار پوهنتون ته ولاری نو هلته به بیده وو، یوه ورځ چي کله زید په پوهنتون کي بیده وو د احصائیې د یو شوخ او دردمن استاذ ساعت وو کله چي استاذ درس وایه نو یو دم یی زید ته پام سو چي بیده دی نو د هغه پر طرف ور روان سو کله چي زید ته ورسیدی نو شاگردانو ته یی د چکچکو کولو اشاره وکړه هغو ټولو د استاذ په گډون زید ته په کتو چکچکې شروع کړې، زید فکر وکړ چي یو موضوع ده نو د خوب څخه د راپورته کیدو سره سم زید هم چکچکې شروع کړې خو کله چي یی بغلته وکتل نو استاذ یی ولیدی او پوه سو چي ټولو پر ما د مسخرو کولو لپاره چکچکې کولې.

استاذ ورته وویل: ما څه وویل زما گرانه په درس کي؟

زید چي کله تختې ته وکتل د ریاضي سوال یی ولیدی خو په موضوع یی سر نسو خلاص، استاذ بیا د مسخرو په ډول ورته وویل: مهرباني زید گرانه تشریح یی کړه!

زید وویل: استاذ په خوله یی نسیم تشریح کولای ریاضي کله په خوله تشریح کیري.

په دي سره ټول محصلین په خدا سول خو استاذ د چپ کیدو ورته وویل نو ټول چپ سول.

بیا استاذ وویل: ها واخله دا مارکر ورسه هغه لاندی سوال یی
ته حل کره!

زید مارکر واخیستی او د تختی مخته ودریدی کله چي یی سوال
ته وکتل نو عصاب یی ورته گډ وډ سول د سوال ټول اعداد یی
په دماغ کي په څرخیدو سول تر څو شپږو وروسته یو دم راجپه
سو او بي هوبنه سو، کله چي په هوبن راغلی نو چي سترگی یی
خلاصی کړی نو د احصائیې استاذ یی مخته بیا ولاړ ولیدی په
دي سره بیا بي هوبنه سو.

کله چي پوهنتون رخصت سو نو زید د ملگرو سره روان وو
ملگرو کي یی یوه وویل: زیده چي شوق یی نلري نو ولي راځي
هره ورځ دي د احصائیې د استاذ دا بي عزتی خوښیږي؟

زید وویل: بابا مي نه پریږدي یاره چي رانسم بابا د میلو پیسې نه
راکوي خو ددي استاذ سره به یی زه گورم دی بیخي ما نه پسي
پریږدي زه به یی هم خوښ سم.

ملگري یی وویل: څه په کوي نو لور خو شکر دی هغه نلري
چي خطا یی باسي.

زید وویل: ښه لور نلري؟

ملگري یی وویل: یا لور نلري.

زید په فکر کي سو بیا یی وویل: نو دا به څنگه چم په وکړو
یاره... اوووی ښه وایی عبدالله هغه ستا تلیفون اواز اړوي اوه
هغه د ښځو اواز ته چي یی واړوي؟

عبدل وویل: هو یاره خو هغه بیا څه په کوي؟

زید وویل: ته یی راکه هله!

کله چي عبدل زید ته تلفون ورکړ نو زید وویل: د استاد نمبر څو وو؟

ملګري يې د استاد نمبر ورته ووايه کله چي عبدل زنگ ور ووهلی نو استاد تر څو شپږو وروسته باندي اوکې کړ، استاد وویل: السلام عليكم!

زید څو شیبې رغ نه پر کوی، استاد بیا وویل: هلو څوک یاست؟ زید چي تلفون يې بنځینه اواز ته اړولی وو وویل: زه یم نه دي وپیژندلم؟

استاد فکر وکړ چي بنځه ده نو يې ورته وویل: یا نمبر دي نه دی را سره ثبت نه مي وپیژندلې.

زید وویل: زه ستا نازولي ملګري یم زما ګرانه.

استاد چي په پوهنتون کي روان وو نو په دي سره يې تلفون یواري د غوره ایسته کړ شاوخوا يې وکتل چي څوک خو به مي نه ويني تر شاوخوا کتو وروسته يې بیا تلفون غوړ ته ونيوی او په نرمه لهجه يې وویل: زما کمه ملګري يې وبخښه شاید ډیر وخت تیر سوی وي نو ځکه دي اواز نه پیژنم که ته نوم راوبښي ښه به يې.

زید وویل: اله زما ګرانه ته څنګه بي وفا يې داسي ژر دي بیا هیره کړم؟

په دي سره د زید ملګري ټول په خدا سول زید هغو ته د چپیدو اشاره وکړه چي چپ سئ هغوی چپ سول.

بیا استاد په نرمه لهجه او موسکا وویل: یا بي وفا نه یم اغه داسي دی چي په تلفون کي زه د چا اواز سم نه سم پیژندلای.

زید وویل: ښه نو ستا مطلب چي د نیردي در سره ووينم؟
د استاد موسکا نوره هم ډیره سوه بیا يي وویل: هاهاهه که ته
کولای سي سره وبه وینو.

د زید ملگري ټول په خدا دي خولي يي د خداوو نه سره
ټوليري.

زید وویل: سمدې سبا تر پوهنتون رخصتیدو وروسته به په پارک
کي سره ووينو.

استاد وویل: سمدې چي ستا هر ځای خوښ يي هلته به ووينو.
زید وویل: سمدې او هو سبا چي راځي تور پتلون او سور جانکت
ور سره واغونډه راسه.

استاد وویل: سمدې ستا لپاره به يي واغونډم.

کله چي زید تليفون بند کړ نو ټولو ډیر وخنډل، سبا ته چي کله
زید پوهنتون ته راغلی نو ټولو همصنفیانو ته يي وویل: گورئ
نن زه شرط در سره تړم چي د احصائي استاد به نن تور پتلون
او سور جانکت اغوستی وي.

ټول محصلين د احصائي استاد ته په تمه وه کله چي هغه راغلی
نو ټول محصلين په خدا سول، استاد حيران سو بیا يي په غوسه
ټولو ته وویل چي چپ سئ، هغوی هم ټول چپ سول خو زید لا
خنډل کله چي استاد درس شروع کړ نو زید د استاد د تليفون
کړي خبري چي ثبت کړي يي وې په لور اواز د صنف په
لوډسپيکر کي چالانده کړي په دي سره ټول محصلين په خدا
سول او د استاد مخ د درده تک سور سو او ډیر وشرمیدی او پوه
سو چي دا د دوی پلان وو وروسته په کښته سر د صنف څخه

ووتئ او په سبا کي يي د پوهنځي ادارې ته استعفاء را استولي وه، په دې سره زید او ملگري يي ډیر خوشحاله سول خو ځينو بيا د زید پر دې کار د هغه څخه ډیر نفرط وکړ او بد و رد به يي پسي ويل.....،

امبولانس روغتون ته را ورسیدی نرسانو زید د امبولانس څخه راکښته کړ او د عملیات خونې پر طرف يي وځلوی، زید لا هم د موسکان لاس په لاس کي نیولی وو او موسکان تر عملیات خونې پوري ور سره وه تر هغه وروسته يي لاس د زید د لاسه ووتئ او د عملیات خونې مخته بي هوسه ودریدل. د زید پلار او وروڼه د ډاکترانو سره مصروفه سول د زید پلار ډاکترانو ته وویل: په زوی مي څه سويدي؟

ډاکتر وویل: سلطان صاحب مور اوس څه نسو ویلای خو د حالته يي داسي معلوميري چي زهر يي خوړلي دي.

ټول ډیر حیران سول بيا د زید پلار وویل: څه؟

ډاکتر وویل: هو داسي معلوميري چي زهر يي خوړلي دي.

په دې سره د زید پلار بي حواسه سو او شاته يي جيتکه وخوړل.

څو شېبې وروسته روغتون ته عايشه راغلل کله چي د موسکان سره مخ سوه نو موسکان تر څو شېبو پوري عايشې ته کتل بيا يي سر د هغې پر اوږه کښينوی او په ژړا سول.

عايشې تر څو شېبو وروسته وویل: موسکان ژاړه مه دا هر څه خو ستا د لاسه پيښ سول تا هغه دي حالت ته راوستئ.

د موسکان ژړا نوره هم زیاته سول.....،

بيا نرسه راووتل او مسكان ته يي يو خط ونيوئ او ورته وي
ويل: اغلي دا خط د زيد په جيب كي وو شايد مهم څه يي پكښي
ليكلي وي دا واخلي.

مسكان هغه خط واخيستی او خلاص يي كړ زيد و مسكان ته
ليكلي وه: مسكان زه پوهيرم كم څه چي ما د ځان سره اوس
وكړل شايد غلط وي خو تر دي ژوند چي زه پكښي تا د بل چا
سره وينم زما په فكر زما لپاره همدا كار كول ډير بهتره وه د
هري ورځي تر مرگ ښه دي چي يوه ورځ مړ سم او ددي لپاره
ته خپل ځان هيڅكله مه ملامتوه او نه هم زه ستا څخه گيله كوم
ولي چي زما و ستا يو ځای كيدل په دي دنيا كي ناممكنه وه زه
به د رب څخه بس دا يوه غوښتنه كوم چي په هغه دنيا كي ماته تا
راكړي او موږ په هغه دنيا كي سره يو ځای كړي ماته بخښه
وكه مسكان.

مسكان د زيد خط په لاس كي ټينگ ونيوی او د زړه په درد سره
يي پر خپل زړه د زيد خط كښيښوی او پر چوكۍ كښيښتل....،
يو ورځ د زيد پلار په كمپنۍ كي د خپلو كارمندانو سره غونډه
درلوده سلطان عايشي ته وويل: عايشي موسكان زموږ نوي
كارمنده ده د هغې سره به په هر كار كي همكاري كوي،
عايشي وويل: سمده صاحبه ولي نه.

د غونډې په جريان كي يو دم د دفتر دروازه خلاصه سول او زيد
راننوتی د پلار سره تر روغېر وروسته يي په غوږ كي څه خبره
ورته وكړه، د دفتر ټول كارمندان چپ وه او د زيد بي ادبي ته
حيران وه، عايشه چي د موسكان تر څنگ ناسته وه زيد ته يي
ډير په قهر او غوسه سره كتل، تر څو شپږو وروسته زيد ووتی

او ولاړی، کله چې غونډه خلاصه سول عايشه او موسكان خپل کار ځای ته راغلي موسكان وويل: عايشې دا بي ادبه څوک وو چې د غونډې په منځ کي بيله اجازې دفتر ته راننوتی؟

عايشې د درد ساه واخيستل بيا يې وويل: دا د صاحب کشر زوی دی په اخلاقو کي صفر او په بد اخلاقي کي سل نمرې هر وخت لري د انسانيت د چوکاټه ګرسره وتلی دی.

موسكان وويل: ښه ښه پر پلار لکه چې ډير ګران دی؟

عايشې وويل: هو خو هغه داغسي بد اموخته کړيدی.

موسكان وويل: د صاحب داغه يو زوی دی؟

عايشې وويل: يا نور زامن هم لري دی يې تر ټولو کشر دی.

موسكان وويل: هغه نور يې هم داغسي خراب دي؟

عايشې وويل: يا يوازي يې دی داسي بدلاری دی هغه نور يې ډير ښه وروڼه دي.

بيا عايشې وويل: موسكان ته پوهيري دده څخه هيڅوک نه دي خلاص څو ورځې مخکي د پوهنتون يوه استاذ دده د لاسه استعفاء ورکړه پوهنتون يې پرېښودی.

په دي سره موسكان وخنډل بيا يې وويل: ډير جالبه دی.

کله چې زید خپلو ملګرو ته ور ورسيدی نو هغو ته يې وويل: درځئ ملګرو بيا مي د ميلې پيسې در پيدا کړې.

د زید ملګري وويل: اې زیده خبر يې نن هغه ستا د ملګري شاهيني واده دی؟

زید وویل: دا څه وایې هغه خو ماته د مینې د اظهار و په کولو سترې کیدل نه اوس یې بیا بل ځای واده روان دی؟

ملګري یې وویل: هو یاره داسې خبره ده تر تا یې یو څه د غټ سرمایه داره زوی پیدا کړیدی نو ځکه د هغه سره واده کوي.

زید وویل: داغه دی چې ماښام ما زنگونه ور وهل نه یې راباندې پورته کول ښه دا خبره ده نو زه به یې هم خوښ سم درځئ چې واده ته یې ورسو.

ټول موټر ته وختل او مخ د واده پر طرف روان سول، کله چې د واده صالون ته ور ورسیدل زید او ملګري یې دننه ورتلل خو د صالون دروازه وان راوګرځول او ورته وپویل: دعوت نامې مو رابنکاره کړئ!

زید وویل: هغه واده چې یې دی د هغه زوم وروڼه یو موږ خپل خلک یو نور پردې مه راپریږده.

دروازه وان وویل: سمدېه صاحبېه ډیر وبخښئ.

زید او ملګري یې دننه صالون ته ننوتل، زید د واده د یو ګډونکي څخه پوښتنه وکړه: وبخښه زوم کم یو دی؟

ګډونکي یو ځوان ته اشاره وکړه چې هغه یو دی، زید او ملګري یې زوم ته نږدې د هغه شاته کښینستل او په بانډار یې شروع وکړه، زید او ملګرو یې د شاهینې خبرې شروع کړې چې څو شېبې وروسته د زوم د دوی خبرو ته پام سو او غوږ یې ورته ونيوئ.

زید په لور اواز چي غوښتل يي زوم يي واورې وويل: ياره پرېرډه يي شاهينې هيڅ وفا نه درلوده هغه زموږ و ستاسو حشمت يي هم پرېښوئ د پيسو د پاره او زید يي هم پرېښوئ.

د زید ملګرو زوم ته وکتل او پوه سول چي غوږ يي نيولی دی قصداً يي زید ته وويل: ياره چپ سه داسي نه زوم يي واورې.

زید وويل: يا ياره خدمتګار ويل چي زوم تر اوسه نه دی راغلی.

زید او ملګرو يي د شاهينې په اړه نوري بدي خبرې هم وکړې چي ټولي يي زوم واوريدي، کله چي خبرې خلاصې سوې نو زوم ولاړ سو او خپل پلار ته يي وويل: بابا زه تر دا واده تير يم زه همدا اوس بيرته دا خپلوي ماتوم.

زید او ملګرو يي زوم ته کتل چي هغه د خپل واده شيان وغورځول او خپلوي يي ماته کړه، په دي سره زید او ملګري يي په خندا د صالونه راووتل او ټولو د خوښيو لاسونه سره وجنگول، د زید ملګري وويل: ياره زیده دپته بيا دي څه پام سو؟

زید وويل: که يي د بل څه لپاره پري ايښی وای بيا مي څه نه ويل ورته خو دا چي د پيسو لپاره يي پرېښولم دا مي ونسوای ځغملای د نن زياتره انجونې داسي دي چي د خپل ښايست په خاطر په ځوانانو لوبې کوي د هغو په احساساتو لوبې کوي يوازي يي پر ځان د مېني په اور ښه گرم کړي خو بيا يو دم واورې او د هغه په مينه پسځند ووهي.

د زید ملګرو وويل: پرېرډه يي ياره دماغ مه په خرابوه.

عائشه او مسکان په دفتر کي په کمپيوټر کي مصروفه وې حسابونه يي رسول، مسکان د ډيري ستړيا په سبب لاس پر ميز

کښیښوئ او پر هغه يي خپل سر ولگوى چي په دي وخت کي د عايشي ورته پام سوه او ورته ويويل: مسکان څه خبره ده؟

مسکان وويل: هيڅ خبره نده بس يو څه مي سر په له وگرځيدى.

عايشي وويل: خير ته ورسه يو څو شپې استراحت وکړه ستا کار به زه وکړم زه ور سره اموخته يم ستا نوې وظيفه ده خامخا اول سر کي ستړيا لري.

مسکان وويل: يا زه يي کوم ته دي خپل کار وکړه.

خو عايشي ټينگار کوى چي نه حتماً به استراحت کوي، مسکان هم د چوکيه ولاړه سوه عايشي ورته د استراحت اطاق ته اشاره وکړه چي هلته ورسه، مسکان د استراحت اطاق ته ورغلل او هلته يي د دباندې هنداري ته پر پر تي سوپا څنگ واچوئ او سترگي يي پټې کړې تر څو شپو وروسته چي يي سترگي خلاصې کړې نو تر دفتر دباندې يي پر زيد سترگي ولگيدي چي دفتر ته را روان وو، کله چي زيد دفتر ته ننوتئ نو د دفتر چوکيدار چي پوخ سينه سړى وو زيد ته سلامي وکړه زيد هغه ته ورننږدي سو او د هغه لاس يي د سر څخه راکښته کړ، مسکان زيد ته کتل د هغه خبري يي نه اوريدي خو مطلب يي واخيستئ چي زيد چوکيدار ته ويل چي بل وار ماته سلامي مکوه ته تر ما مشر يي، وروسته زيد په جيب لاس ننايستی او چوکيدار ته يي پيسې ورکړې وروسته ځني روان سو، مسکان د زيد دا عمل حيرانه کړه چي دومره زيات بد اخلاقه هلک او دومره زيات مهربانه زړه؟، کله چي زيد دفتر ته راننوتئ نو په دي وخت کي مسکان هم د استراحت د اطاق څخه ور ووته، زيد د مسکان ومخته تير سو خو هغې ته يي هيڅ نه دي کتلې، مسکان په

کاغذانو خان مصروفه کر خو سترگی یی په زید کی وی، زید
چي کله عایشې ته ور ورسیدی نو د هغې پر سر یی لاس ور
کښیښوی او ورته ویویل: څنگه عایشې؟ نن خورا تیزه نه یی
اخته؟

عایشې د درواغو په موسکا ورته وییل: هو صاحبه کارونه
زیات دي نن یی باید سرته ورسوم.

وروسته زید ځني روان سو او په روانیدو کی یی ورته وییل:
ونیسه ونیسه اخته اوسه بیکاري دي خرابوي.

عایشې خوله پیته کړه او کرار یی د خان سره وییل: هو لکه ته
چي یی خراب کړی یی.

مسکان د زید او عایشې پر خبرو د خان سره خندل او بیا د
عایشې وخوا ته ورغله او په موسکا یی ورته وییل: څه یی درته
ویل؟

عایشې وییل: خپله ټوله ورځ بیکاره گرځي دی ماته وایی چي
اخته اوسه بیکاري دي خرابوي.

مسکان په خدا سوه بیا یی وییل: خو ښه یی درته ویلي دي.

عایشې وییل: ښه ته هم دده پر خوا سوې راته؟

مسکان وییل: یا یا خدای دي نکوي زه خو ستا پر خوا یم.

کله چي مسکان پر خپله چوکی کښینستل تر څو شپبو پوري یی
فکر کاوه بیا یی وییل: عایشې د صاحب زوی په ظاهره ډیر
خراب دی خو زړه یی ډیر نرم دی.

عایشې وییل: هغه څنگه؟

مسکان وویل: د استراحت په اطاق کي مي دباندې کتل چي دی مي ولیدی د هغه سپین ږيري چوکیدار سره يي ډیر ښه وضعیت کوی.

عایشې وویل: د یو دوو سره به ښه وضعیت کوي خو د ډیرو يي بیا زړونه ور مات کړيدي.

د عایشې او مسکان د خبرو په جریان کي یو دم په لوړ اواز د چپلاخي (خپیرې) ږغ سو، کله چي دوی د زید د پلار د دفتر و خواته وکتل او نږدي ورغلل نو د زید پلار زید ته پر مخ چپلاخه ورکړې وه بیا يي په غوسه په دفتر کي ناستې شاهیني ته چي پلار يي هم تر څنګ ناست وو اشاره وکړه او زید ته يي وویل: بخښنه ځني وغواړه!

زید څو شیبې چپ وو بیا يي پلار په درد او غوسه ورته وویل: وایم بخښنه ځني وغواړه!

زید سر کښته اچولئ وو بیا يي شاهیني ته وویل: بخښنه غواړم. بیا د زید پلار وویل: ما دا فکر لا نه وو کړی چي ته به داسي یو خراب کار کوي.

عایشې د سر په اشاره مسکان ته وویل چي دا دی ودي لیدی. تر څو شیبو وروسته زید د پلار د دفتره راووتی د هغه په لیدو ټول کاریګر بیرته په خپلو کارو اخته سول، عایشې مسکان ته وویل: ما نه وه درته ویلي چي دا صرف د یو څو کسانو سره ښه دی د ډیرو يي بیا داسي زړونه ور مات کړيدي لکه هغه په دفتر کي ناسته بي وزله انجلۍ.

د زید پلار د شاهیني پلار ته وویل: زما د زوی سره سره زه هم
بخښه درڅخه غواړم زه به ستاسو خښانو ته زنگ ور ووهم
ورته وبه وایم چي دا دوستي بیرته پر مخ بوځي زه یي پوه کوم.

د شاهیني پلار د زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا ولاړل، شاهین
چي کله د دفتره وتل نو تر سترگو یي اوبښکي رواني وې مسکان
او عایشې دواړو د هغې سترگو ته کتل او د شاهیني ژړا ډیري
پریشانه کړې، ماښام سو ساحل د کور پر بام ناست وو او تر
سترگو یي اوبښکي بهیډي، تر څو شپږو وروسته یي پلار هم بام
ته ورپورته سو او د زید تر څنگ کښینستی زید ته چي یي وکتل
نو وبلیدل چي هغه ژاړې، پلار یي غوښتل چي د هغه مخ په خپل
لاس خپل خواته راوگرځوي خو زید د پلار لاس د خپل مخ څخه
لیري کړ مخ یي بل طرف ته ځني واړوئ، بیا یي پلار پر اوږه
لاس ورکښینوئ او ورته ویویل: خوابدی یي راڅخه؟

زید څه نه ویل بیا یي د پلار لاس د اوږې څخه لیري کړ او
همداسې یي تر سترگو اوبښکي رواني وې، پلار یي لاس ځني
ایسته کړ بیا یي ورته وویل: په ژوند کي څو شیان دي چي کله
ولاړ سي بیا هیڅکله نه راگرځي په هغو کي یو عزت دی او
عزت چي کله ولاړ سي بیا که څه هم انسانان یي په خپلو هلو
ځلو بیرته لاسته راوړي خو بیا هم د اول پڅیر نه وي تا چي کله
د هغې بیچاره او مظلومي انجلۍ بي عزتي کول او د هغې ژوند
دي ور تباہ کوی یو وار دي هم دا فکر ونکړ چي پر هغې به څه
تیریري؟ د هغې پر کورنۍ به څه تیریري؟ د هغې پلار ویل چي
لور یي ځان وژنه کول خدای وکړه چي دوی پر وخت ورغلل که
نه ستا د لاسه به یو انجلۍ خپل ژوند د لاسه ورکړی وای.

بيا د زید پلار وویل: زویه خواني د بنامار پخیر ده کله چي بنامار په احساساتو کي سي د نورو سره سره زیاتره وخت داسي هم پيښه سي چي په دې احساساتو کي خپل ځان هم وسوځوي هيڅکله د ملگرو په منځ کي د هغو د خندولو يا هغو ته د ځان قوي ثابتولو لپاره د بل چا په احساساتو لوبي مکوه که وروسته بڅښنه هم ځني وغواړي خو بيا هم د هغه په زړه کي درد او غم ريښه پريږدي ځکه بدي خبري او بد کردار داسي دی لکه په يو ديوال کي چي ميخونه ټکوهي که څه هم بيرته يي راوباسي خو په ديوال کي يي اثرات او نښې پاته کيږي نو تر خبري او يو کار کولو مخکي څو واري فکر پر کوه ښي او بدي پايلې يي څيره او بيا هغه خبره او کار کوه.

بيا د زید پلار تر څو شيبو وروسته وویل: اوس درځه زه وړی يم ډوډۍ به وخورو.

زید وویل: زه يي نخورم زما خواته نکيږي.

پلار يي وویل: سمدې زه به هم نن وړی بيده سم.

تر څو شيبو وروسته زید پر پلار لاسونه ونيول او په غير کي يي ونيوئ، پلار يي هم په غير کي ونيوئ او پر سر يي مچ (بنگل) کړ بيا يي وویل: ما وبڅښه زويه په غوسه کي مي چپلاخه درکړه.

وروسته زید او پلار ډوډۍ خوړلو ته ولاړل او ټولو يو ځايي ډوډۍ وخورل،

کله چي غرمه سول زید او ملگري يي په پارک کي پښې غوځولي وې پراته وه زید وویل: ياره پر بل شي مي دومره خوا

نسـوه بده د هغه کاريگرو مخته وشرميدم چي بابا په چپلاخه وو هلم.

يوه ملگري يي وويل: نو خو دفتر ته به په دي وخت کي نه ورتلای ياره.

زید وويل: نو زه څه خبر وم چي دا د بدبخته لور به هلته وي او بابا ته به يي زما شکايت کړي وي.

عائشه او مسکان هم په پارک کي گرځيدلې چي بيا زید او ملگرو ته يي نږدي کښيښتلي چي د يو او بل په منځ کي د گلانو په سبب يی نسوای سره ليدلای، د زید د خبرو په جريان کي پارک ته يوه محصله او يو محصل د درس ويلو لپاره راغلل او زید ته نږدي ودریدل، د زید د خبرو په جريان کي ورته پام سو چي ورته وپکتل نو په غوسه يي ورته وويل: څه شي دی؟

محصل وويل: وبخښئ يو څه سم کښيښئ پارک مو ټول نيولی دی موږ دلته درس وايو.

زید چي يي دا خبره واوریده نو نيم راپورته سو او شاوخوا يي وکتل بيا يي ورته وويل: دا دومره ساحه پاته ده ته دلته موږ ته ودریدی؟

مسکان او عائشي بانډار سره کوی چي يو دم يي د زید اواز واوریدی او غوږ يي ورته ونيوئ.

محصل وويل: هلته هم ستاسو رکم بيکاره خلک ناست دي.

زید په غوسه محصلي ته وويل: دا ورور دي بوځه که نه خوله يي ورماتوم.

محصلي وويل: دا مي ورور ندی.

زید وویل: که دي ورور دی که دي انډيوال دی که دي هر څه دی خو اوس يي ددي ځايه بوځه که ور ولاړ سوم خير به يي نه وي.

محصل وویل: گوره په ادب خبري کوه.

زید ور ولاړ سو او هغه محصل يي په چپلاخه ووهلی او ورته وپویل: ملخه خو په ادب مي درته وویل خو تا په هغه غاړه نه ويستل اوس به ادب در وښيم.

زید هغه محصل تر لغتو او سوکانو لاندي کړ او د خپلي ساحي څخه يي ويستئ او پسي ناره يي کړه: بي عقلانو د ميني او عاشقی د پاره راځئ بيا نو درسونه بهانه کوئ چي درسونه وايو په پوهنتون کي خو هم پارک سته هلته ولي درس نه وايست؟

مسکان او عايشي د محصلينو سره د زید چلند وليدی خو څه يي ونه ويل او مخان يي د زید څخه پټ کړل.

زید بيرته خپلو ملگرو ته راوگرځيدئ او ملگرو ته يي وویل: ياره ناحقه يي طبيعت را خراب کړ.

ملگرو يي وویل: پريزده يي ياره.

زید وویل: ما څه ويل ياره خبره يي راڅخه هيره کړه ښه اوس راپياد سوه نو ما ويل چي زه نه وم خبر چي شاهينه او پلار يي د بابا په دفتر کي دي او زما شکايت يي بابا ته کړیدی.

د زید د خبرو په جريان کي يو بل نفر ږغ وکړ: وبخښئ؟

زید چي سر پر راپورته کړ هغه ته يي په غوسه وویل: څه شي دی؟

هغه وويل: زما بنځه به مو نه يي ليدلې دلته راڅخه ورکه سوه؟
 زيد وويل: هو ومو ليدل اوس د يو ځوان سره دباندې په خدا
 خدا ووتل او بنځې دي ويل چې زما د خپل خاوند څخه بنه نه
 راځي هغه نور پريږدم دده دي دا بد شکل ورک سي.
 مسکان او عايشه د زيد په دي خبرو ډيري خنديدلې او هغه ته يي
 غوږ نيولې وو.

هغه سړي په حيرانتيا وويل: دا څه وايي؟
 زيد وويل: رښتيا وایم ستا په سر دي مي قسم يي.
 د زيد ملگري هم ټول په خدا وه بيا هغه سړي په ژړا وويل:
 داسي نسي کيدای.

زيد وويل: خو دا واري داغسي وسوه.
 د مسکان او عايشې خوله د ډيري خدا نه سره توليدل د زيد
 ملگرو هم داغسي خندل.

هغه سړی ډير غمجن سو او په ژړا د پارکه ووتی زيد وويل: د
 بي عقل زوو بنځه ستا ده او پوښتنه يي زموږ څخه کوي؟ ما هم
 داسي چم ور سره وکړ ولاکه بيا بله ورځ بنځه پارک ته ځني
 راسي يا به يي هم نن اخيري ورځ يي سره.
 مسکان او عايشه په خدا د چوکيه ولاړې سوې او د پارکه
 ووتلې،

مسکان به د دفتر د کلکين څخه دباندې زيد ليدئ چې هره ورځ
 به نوې نوې انجلۍ ور سره وه، مسکان په دي پوه سوه چې زيد
 هره انجلۍ صرف خپل د هوس لپاره استعمالوي د هغې په زړه

کي زید څه نفرط ونيوئ او چي کله به يي وليدئ نو په غوسه به يي مخ ځني واوروئ.

يوه ورځ د زید پلار مسکان خپل دفتر ته وغوښتل او ورته ووييل: مسکان لوري د هغې نوې پروژې طرحه چي مي درکړې وه هغه دي جوړه کړه؟

مسکان وويل: هو صاحبه دا دی راوړي مي ده.

د زید پلار وويل: لوري که تکليف نه يي درته دا به زما مشر زوی خالد ته ور بنکاره کړې او هغه نن کور ته د پروژې قرارداديان راغوښتي دي د ميلمستيا لپاره تاسو دا طرحه زموږ کور ته ور وړئ او خالد ته يي تشريح کړه چي بيا يي هغه قرارداديانو ته وښيي.

مسکان وويل: سمده صاحبه زه به ورسم کمه خبره نده.

د زید پلار وويل: مننه لورکۍ.

مسکان د دفتر څخه ووتل او موټروان ته يي وويل: د صاحب کور ته مي ورسوه.

موټروان وويل: سمده اغلي.

موټروان مسکان د زید کورته ورسول، کله چي مسکان کورته دننه ورغله نو د خدمتگار څخه يي وپوښتل: وبخښئ! د صاحب زوی خالد چيري دی؟

خدمتگار وويل: لوړه ور پورته سه دوهم منزل کي اول اطاق ميلمستون دی خالد صاحب هلته دی ميلمانه او خالد صاحب تاسو ته په انتظار دي.

مسڪان وويل: مننه.

ڪله چي مسڪان ڪور ته دننه سول نو گوري چي په سالون ڪي دوهم منزل ته د دوو خواوو زيني ختلي دي مسڪان د خان سره وويل: نه پوهيرم خدمتگار د کومو زينو د خوا اول اطاق ياد ڪري وو دلته خو زيني دوه طرفه دي چي اوس راسته طرف زيني اول اطاق دي او ڪه د چپه طرف اول اطاق دي نه پوهيرم.

مسڪان د چپه طرف پر زينو دوهم منزل ته پورته سوه او د اول اطاق دروازه يي لڙ ڇه خلاصه ڪره او سر يي ور دننه ڪر هلته يي وليدل چي ڇوڪ نسته، مسڪان فڪر وڪر چي شايد په همدي اطاق ڪي نور اطاقونه وي نو ڇڪه دننه ور غله، ڪله چي مخته ولاڙه نو تر غور يي په تشناب ڪي د چا د لمبيدو ڀرغ واوريدئ نو ڇڪه بيرته راوگرځيدل او غوښتل يي چي ووڃي چي په دي وخت ڪي يي پر ميز پروت تليفون ته پام سو چي زنگ ورته را روان وو، د مسڪان سترگي يو دم پر تليفون ولگيدي چي شخصي شميره ورته ليکلي وه چي تر څو شپبو وروسته بند سو، ڪله چي تليفون بند سو نو د مسدڪالو خبرتيا يي مخته راوړل، مسڪان چي ورته وکتل نو تر ۱۰۰ زيات زنگونه او ميسـجان ورته راغلي وه، مسڪان فڪر وڪر چي داسي نه عاجل او ضروري تليفون وي چي دومره زنگونه او ميسـجان يي راغلي دي نو فڪر يي وڪر چي خاوند يي په خبر ڪي، ڪله چي يي تليفون لمس ڪر نو هغه ولگيدئ او قلف يي خلاص سو ڪله چي مسڪان ميسـجان ڪنسيڪارل نو د هغه نفر ميسـجان يي راخلاص ڪرل چي زيد ته يي ليکلي وه: زیده هيله کوم ما يوازي مه پريزه.

زیده زه ستا سره مينه کوم،

زیده زه تاته وایم زما تلفون ته جواب راکه،

ما و تا خو یو د بل سره مینه کول،

اوس ولي پښیمانه سوې،

زیده تلفون ته جواب راکه هیله کوم،

زیده زه بيله تا ژوند نسّم کولای،

که ته راڅخه ولاړې زه به مړه سم،

مسکان پوه سوه چي دا اطاق او تلفون د زید دي شاوخوا يي وکتل او د میسجانو په ویلو ډیره خوابدې سوه بیا د اولو میسجانو پر طرف يي ګوته راکش کړه د زید میسج يي ولیدی چي خپلي ملګري ته يي لیکلی وو: نفرط درڅخه کوم بل وار دي دا مردار مخ رابښکاره نکړې او مه هم بیا میسج راته کوه زما دا رکم انجوني ندي پکار.... ،

د مسکان تر غوږ د اطاق دباندې د چا د پښو ږغ سو، مسکان ژر تلفون کښیښوئ او دباندې ووتل ګوري چي خدمتګار را روان وو د زید اطاق ته يي ناشته را اخیستي وه، مسکان چي خدمتګار ولیدی نو ډیره وارخطا سوه، خدمتګار د مسکان په لیدو وویل: اغلي د میلمستون اطاق هغه بل طرف ته دی دا خو د زید صاحب اطاق دی.

مسکان په وارخطا اواز وویل: وبخښه ما فکر کوی چي دا دی. وروسته مسکان د میلمستون پر طرف ور روانه سول خدمتګار د زید اطاق ته ورغلی او ناشته يي ورته سمول، تر څو شپږو وروسته زید د تشناب څخه راووتی او حیران ودریدی بیا يي پزه

کښه کړل او خدمتگار ته يې وويل: دا د ښځو عطر بيا د کله پر ځان وهي؟

خدمتگار په خدا سو بيا يې وويل: صاحبه ته د ښځو عطر هم پيژني؟

زید وويل: هو خود يې پيژنم.

خدمتگار وويل: صاحبه ما نه دي استعمال کړې د مشر صاحب د دفتر څخه يو انجلۍ راغلي وه د خالد صاحب پوښتنه يې کول ما ميلستون ور بنولئ وو او دا دلته په غلطۍ کي راغلي وه.

زید حيران سو بيا يې وويل: انجلۍ وه؟

خدمتگار وويل: هو صاحبه د خالد صاحب ميلمانه راغلي دي شايد د هغو سره راغلي وي.

زید وويل: ښه صحي دی ناشته ژر سمه که وږی يم.

زید د سر ورينښتيان سمول چي خپل تليفون ته يې پام سو کله چي يې ولگوي نو وپلیدل چي پر ميسـجانو ولاړ دی بيا يې خدمتگار ته وويل: دا زما په تليفون تا لاس وهلی دی؟

خدمتگار وويل: يا صاحبه ما خو هيڅکله ستاسو تليفون ته لاس لا هم نه دی ور وږی.

زید په غوسه وويل: بي عقله!

زید چي کله ناشته وخوړل د خپل اطاق څخه ووتی او ميلستون ته ورغلی، خالد او ميلمانه يې په بانډار مصروف وه، مسـکان ډيره وارخطا سول او فکر يې کوی چي زید د تليفون په خاطر دلته راغلی، خو زید ټولو ته سلام ووايه او بيا د خالد خواته

ورغلی او د هغه د جيبه يي بټوه را و ایستل او پیسې يي ځني واخیستې خالد وویل: زیډه! نن میلمانه بیایم خوړنځای ته لږ راپریږده.

زید وویل: لږ مې واخیستې لالا بابا ویل چې نن دفتر کې نه یم یو ځای ته ځم کار لږم جیب خرڅ د خالد څخه واخلم.

زید تر پیسو اخیستلو وروسته بټوه بیرته د خالد جیب ته واچول او بیا روان سو کله چې وتی په تگ کې یې پر مسکان سترګې ولګیدې څو شېبې یې هغې ته کتل بیا ووتی، مسکان هم وارخطا وه چې داسې نه اوس راته ووايي چې زما اطاق ته ولې راغلي وې او زما تلیفون دي ولې کتلی وو خو زید څه نه وویل او ولاړی.

ماپښین په دفتر کې مسکان پر خپل چوکۍ ناسته وه او په فکر کې غرقه وه چې تر څو شېبو وروسته عایشه راغله او په حیرانۍ یې مسکان ته وویل: مسکان؟ څه خبره ده خیریت خو به یې؟

مسکان اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې خاصه خبره نده بس داغسې مې یو څه طبیعت خراب وو.

عایشې وویل: په کمه خبره دي طبیعت خراب وو؟

مسکان وویل: غرمه صاحب ویل چې زموږ کور ته ولاړه سه او خالد ته طرحه ورکه هغه نن نه راځي کور کې میلمستیا لري نو زه ورغلم د صاحب کور ته د خدمتګار څخه مې د میلمستون پوښتنه وکړه هغه راته وویل چې په دوهم منزل کې اول اطاق د میلمستون دی خو کله چې زه دننه کور ته ورغلم نو دوهم منزل

ته د دوو خواوو زینې ختلې وې زه حیرانه سوم چي اوس خدمتگار د کمي خوا اول اطاق یاد کړی وو خو خیر زه پر چپه طرف زینو دوهم منزل ته پورته سوم او اول اطاق ته ورغلم گورم چي هلته څوک نه وه ما فکر وکړ چي اطاق مي غلط کړیدی نو ځکه مي وغوښتل چي بیرته ووځم چي په دي وخت کي مي سترگې پر ميز پروت تلفون باندي ولگيدي چي زنگ ورته را روان وو چي تر څو شپږو وروسته بند سو کله چي بند سو نو پر مخ يي د پیغامو او زنگو معلومات راوړل ما چي ورته وکتل نو تر سل زیات زنگونه ورته راغلي وه ما فکر وکړ چي شاید مهم تلفون وي چي خاوند يي په خبر کم نو ځکه مي تلفون را واخیستئ چي ومي کتل تلفون قلف نلري نو ما لومړی میسجان وکتل چي د همدې نمبر څخه راغلي وه میسجان چي مي وکتل نو د یوي انجلۍ میسجان وه چي شاید زید پري ایښي وه هغې زید ته په پیغامو کي ډیري زاری او ننواتي کړې وې چي ما مه پریرده ما او تا خو مینه کول داسي دی و هاسي دی خو زید يي نه پیغامو ته جواب ور کړی وو او نه يي تلفون ته، د زید میسجان چي مي وکتل چي ده ورته کړې وه هغې ته يي ډیر بد الفاظ استعمال کړې وه سخته يي پریشانه کړم نه پوهیرم چي د هغې خوارکی پر زړه به څه تیریري چي دا ظالم پري ایښي ده.

عایشې وویل: خیر پریرده يي فکر مه په خرابوه د زید خو کار او عادت داغه دی د هغه لپاره نو دا کم نوې خبره ده.

مسکان وویل: یو چاره ورته پکار ده عایشې که نه ډیري بي وزله انجونې به دده د ظلم ښکار سي.

عایشې وویل: څنگه چاره؟

مسکان وویل: دده زړه تر اوسه ندی مات سوی کچیري دده زړه هم مات سي او درد يي وويني بيا به د بل چا زړه نه کړي ور مات او نه به هم څوک د خپل مقصد لپاره استعمالوي دده زړه بايد په يو رکم ور مات کړو.

عایشې وویل: پرېږده يي مسکان دا د خانانو زامن ډیر نازولي لویان سوي يي کوچنی غم هم سخت بد پر لگيري داسي نه د زړه سره سره دی هم مات سي وروسته به بيا پر پښیمانه يي وروسته پښیماني بيا فايده نکوي ددا کار سره خطر ډیر دی.

مسکان وویل: پوهیږم چي خطر به يي خو شاید دده ژوند ور سره سم سي او هم به د نورو انجونو ژوند ژغورل سوی يي اوس خو دی هم بدلاری دی او انجونې هم بدلاري کوي په دي کار سره به د دواړو طرفینو ژوند ژغورل سوی يي.

عایشې وویل: نو څه کول پکار دي؟

مسکان وویل: ته دده سره پر تلیفون خبري کوه او د ميني په جال کي يي ونیسه.

عایشې وویل: یا یا زه دده سره خبرې نسّم کولای دی زما اواز پیژني زه د څو کالو راهیسي دلي کار کوم ته خو نوې يي ستا سره يي تر اوسه خبرې هم ندي کړي ته خبرې ور سره کوه پر تلیفون.

مسکان وویل: ما به ور سره کړي وای خو زما بيا خاوند پر کور يي نه هلته خبرې ور سره کولای سم او نه هم دلته.

عائشي وويل: يا مسڪان زما اواز زید پيڙني ته داسي وڪه چي بيا د دفتره وتلو پارڪ ته به ڇو په پارڪ کي بيا خبري ور سره ڪوه.

مسڪان وويل: صحي دی سبا ته به زه نوی نمبر پیدا ڪم بيا به په هغه نمبر زنگ ور ووهم او خبري به ور سره وکم.

ڪله چي د سبا لمر خپلي شغلي پر بنارونو وغورولي او ٽولو موجوداتو ته يي د نوي ژوند تحفه ورکړه خو زید لا هم د خوب پر بیستر پروت وو او د سهار تحفه يي لا نه وه اخیستي تر څو شپږو وروسته يي تليفون زنگ ووهلی خو زید بیده وو او د تليفون په زنگو او اواز نه سو خبر خو تر څه وخت وروسته په بنوریدو سو او لاس يي تر تلټک را ویستی او تليفون يي اوکي ڪړ او د خوب په اواز يي وويل: نه اورم!

مسڪان او عائشه پټي په خدا سوي بيا مسڪان په مينه وويل: لکه چي سپين بریري سوی يي غوږو دي کار پری ایښی دی.

زید بيا د خوب په اواز وويل: اقبال رزيله دا ستا په اواز څه وسوه د بنځي په اواز ولي خبري کوي؟

مسڪان وويل: ښه دومره ضعیف سوی يي چي اوس د بنځي او نر اواز نه پيڙني زه بنځه یم نر نه یم.

زید وويل: وبخښه نمبر دي غلط ڪړیدی.

وروسته زید تليفون بند ڪړ او بيا بیده سو خو تر یونیم ساعت وروسته يي بيا تليفون ته زنگ راغلی تر څو شپږو وروسته زید د بیستري څخه پورته سو څو شپږي پر ځای ناست وو بيا يي تليفون راواخیستی نمبر ته يي وکتل ملگری يي وو ڪله چي يي

اوکي کړ تر روغېر وروسته يې ورته وويل: دا يو گوري مخکي
تا د بنځي په اواز خبرې راسره کولې؟

ملگري يې وويل: يا ياره زه نه وم زه خو خبر يم چي ته پر دا
وخت راکښيني نو ځکه تر هغو زنگ نه دروهم.

کله چي زید د ملگري سره خبرې خلاصې کړې نو ولاړ سو او
تشناب ته ولاړی کله چي د تشناب څخه راووتی مخ او بدن يې
وچ کړل بيا يې خپل تليفون راواخيستی او د نمبرو لیست ته
ولاړی هلته يې ولیدل چي یونیم ساعت مخکي د بل چا زنگ
راغلی وو، زید هغه نمبر ته زنگ ور ووهلی مسکان په دفتر
کي وه چي تليفون ته يې زنگ راغلی مسکان چي وکتی نو
وېلیدل چي د زید زنگ دی، مسکان موسکۍ سوه بيا يې عايشې
ته په کرار اواز ور ناره کړه: عايشې! عايشې!

عايشې چي ورته وکتل مسکان ورته وويل: زید دی.

عايشې ورته وويل: اوکي يې که چي څه وايي.

مسکان وويل: يا اوس يې نه پورته کوم مه يې کوه چي زنگونه
راووهي په دي رکم مي قدر ورته زياتيري اوس که يې په اول
زنگ تليفون پورته کم بيا مي قدر ورته کميري.

د زید ناشته اماده سوه خو زید لا هم مسکان ته زنگونه ور وهل
او فکر يې خراب وو چي دا څوک وه نو ځکه يې اواز اوریدو او
معلوماتو ته تلوار وو او زنگونه يې ور وهل خو مسکان د زید
تليفون ته جواب نه ورکوی، کله چي د غرمې د ډوډۍ وخت سو
او په دفتر کي وقفه سوه نو مسکان دباندې ووتل او په يو ارام
ځای کي يې زید ته زنگ ور ووهلی، زید د ملگرو سره په بانډار

مصروف وو چي تلفون ته يي پام سو نو وٻليل چي د سهار
نمبر دی نو ژر ولاړ سو او د ملگرو څخه ليري ارام حای ته
ولاړی او تلفون يي اوکې کړ: بلي!

مسکان بيا په مينه او ناز ورته وويل: سلام عليكم بناغلي.
زيد وويل: وعلیکم السلام.

بيا زيد وويل: سهار تا زنگ راوهلی وو چي زه بیده وم؟
مسکان وويل: هو ولي بد خو به نه يي درباندي لگيدلی زيد
صاحبه.

زيد وويل: يا بد ندی راباندي لگيدلی خو زه بیده وم تاسو مي وهم
نه پيژندلاست ما فکر کوی زما ملگری دی خو بيا مي وروسته
ډير زنگونه پسي در ووهل خو تا نه پورته کوی.

مسکان وويل: بڼه ولي دي زما خبرو ته داسي تلوار وو؟
زيد وويل: يا تلوار مي نه وو صرف مي دا معلومول چي څوک
ياست؟

مسکان وويل: بڼه نو ته ما نه پيژني؟
زيد وويل: يا ولا ذهن ته مي نه راغلي چي څوک يي ته خپله
حان راته معرفي که.

مسکان وويل: بڼه داسي ژر؟
زيد په څه غوسه الفاظو وويل: نو ولي کال وخت په نيسي په يوه
پيژندگلو؟

مسکان وويل: بڼه ته څومره خوشک او غوسه ناکه يي.

زید وویل: یا خوشک نه یم خو ته وایي داسي ژر ځان در وښیم.
مسکان وویل: اځه سمدې وېځېنه بیا نه وایم زما نومممم حياء
دی.

زید وویل: حياء؟

مسکان وویل: هو ولي؟

زید وویل: په دي نامه خو زه څوک نه پيژنم زما نمبر چا درکړ؟
مسکان وویل: زه ستا پخوانی ملگري یم او ستا نمبر مي يو ځای
پیدا کړ نو ولي تاته نابله زنگ نه سي در وهلاي؟
زید وویل: یا را وهلاي يي سي ولي نه.

مسکان وویل: ښه نو زید صاحبه زما وقفه خلاصه سوه زه بیا
وروسته زنگ در وهم.

مسکان تليفون بند کړ او دفتر ته ولاړه زید بیا په غوسه سو چي
زما خبره يي نه واوریده او تليفون يي بند کړ، مسکان چي کله
دفتر ته دننه ورغله نو عايشې ورته وویل: څنگه سو زنگ دي
ور وهلی؟

مسکان موسکي سوه بیا يي وویل: هو.

عايشې وویل: پيژندلې خو به يي نه يي؟

مسکان وویل: یا نه يي یم پيژندلې ويل يي ځان راته معرفي که
ما ورته وویل داسي ژر؟ چي دا مي ورته وویل باره په غوسه
سو.

عايشې وویل: نو بیا؟

مسکان وویل: بیا می ورته وویل چي زه ستا پخوانی ملگری یم
او نوم می حیاء دی ویل په دي نامه زه څوک نه پیژنم،

عایشې وویل: ښه نو اوس مخته څه پلان لري؟

مسکان وویل: کرار کرار به شناخت ور سره ډیر کم چي ښه می
وزهیروی او پر ځان می منن کړ بیا به نو ورته ووايم چي
صاحبه ما مسخري در سره کولي زه واده سوې یم.

عایشې وویل: مسکان ستا په فکر دا ښه کار دی چي موږ یي
کوو؟

مسکان وویل: ښه کار خو نه دی خو ده ته به عبرت سي چي د
زړونو ماتول داسي سخت یي.

کله چي مایښین مسکان او عایشه د دفتر څخه رخصت سوې نو
دواړي پارک ته ولاړې بیا یي زید ته زنگ ووهلی، زید د ملگرو
سره مصروف وو چي تلفون یي وکتی نو وې پیژندی چي هغه
نمبر دی نو تلفون یي پر کات کړ، موسکان حیرانه سوه بیا یي
زنگ پسې ور ووهلی خو زید بیا هم جواب نه ورکوی، خو تر
څو شپږو وروسته یي تلفون اوکې کړ او وپویل: څه شي دی؟

مسکان وویل: اوه زما گران زیده دومره غوسه؟

زید وویل: تا تلفون ولي راباندي بند کړ؟

مسکان وویل: خو وظیفه می شروع سول تفریح وه بیا می تاته
زنگ ووهلی.

زید وویل: ته چيري یي راسره ووينه.

مسکان وویل: داسي ژر نو چيري در سره وينم زما زیده.

زید وویل: سمدہ نو بیا تلفون مه راکوه.

زید دا وویل او تلفون یی بند کړ، مسکان عایشی ته وویل: عایشی دا څومره غوسه ناکه دی تلفون یی راباندې بند کړ خو زه یی هم نه پسي پریردم.

مسکان بیا زید ته زنگ ووهلی خو زید چي ولیدی نو بند یی کړ، مسکان زنگونه ور وهل خو زید نه پر اوکي کوي، مسکان او عایشه د سودا لپاره مغازې ته ولاړې او هلته په سودا مصروفه وې چي په دي وخت کي زید او ملگري یی هم مغازې ته راغله د هغو په لور اواز خبرو مسکان مخ ور واړوی چي وويني چي دا څوک دي چي داسي په لور اواز خبرې کوي، مسکان چي کله هغو ته وکتل نو زید یی ولیدئ، مسکان عایشی ته ور ناره کړه: عایشی؟! عایشی؟!

عایشی وویل: څه؟

مسکان په کښته اواز او د زید خواته اشاره وکړه او ورته وویل: زید!

عایشه پوه نسوه نو ځکه یی وویل: څه؟!

مسکان بیا د زید خواته اشاره وکړه او ورته وویل: زید دی زید! عایشی چي وکتل نو زید یی ولیدئ او پوه سوه چي مسکان د زید په اړه ورته وايي، عایشه د مسکان خواته ورغله او ورته وویل: دی دلته څه کوي؟

مسکان وویل: نو زه څه په خبره یم.

بیا مسکان وویل: درځه درځه لوړه دوهم منزل ته چي اوس مو ونه ويني.

کله چي مسکان او عايشه لور منزل ته وختلې نو زيد ته يي زنگ ووهلئ، زيد چي کله تليفون وکتی نو وپلیدل چي د مسکان نمبر دی نو خکه يي پر بند کړ او جيب ته يي واچوئ، مسکان بيا زنگ ور ووهلئ، خو زيد بيا هم جواب نه ورکوی او پر بندوی به يي، د زيد يو ملگري وويل: زیده! څوک دی چي زنگونه درته راوهي او ته جواب نه ورکوي؟

زيد وويل: يو لیونی ده ياره ناحقه مي وخت راضايع کوي.

کله چي زيد او ملگرو يي سودا واخيستل نو د پیسو ورکولو لپاره ورغله کله چي د پیسو ورکولو په کتار کي ودریدل نو د پیسو اخيستونکي تليفون ته زنگ راغلئ کله چي هغه اوکي کړ نو وپويل: سلام څه خدمت مو کولای سم؟

مسکان وويل: وعلیکم السلام وبخښه ته زموږ خدمت نسي کولای دا ستا ومخته ولاړ د زيد په نامه نفر مو سخت ضروري پکار دی که يو وار تليفون ورکړی.

پيسو اخيستونکي وويل: سمدې اغلي.

وروسته يي ولاړو خلکو ته وويل: وبخښئ په تاسو کي زيد څوک دی؟

زيد وويل: زه يم څه خبره ده؟

پيسو اخيستونکي وويل: ستاسو لپاره تليفون دی.

زيد او ملگري يي حيران سول بيا زيد وويل: زما لپاره؟

وروسته ورمخته سو او تليفون يي غوږ ته ونيوئ وپويل: بلي څوک؟

مسڪان وويل: زه ٻيڙي زما زيده.

زيد حيران سو بيا ٻي ڀي حيران ٿيا وويل: ته؟!

مسڪان وويل: هو زه گوره ڇنگه دي زما ٻرغ وڀڙندي لڪه ڇي ڊيره مينه راسره ڪوي.

زيد وويل: ڀي اور دي پسي سي ستا مينه دا ڄاي د تليفون ڪولو دي ڇي تا زنگ را ووهلي؟

مسڪان وويل: ڇه وڪم خو ته مي تليفون نه اوڪي ڪوي نو ڇڪه مي د مغازي ولا تليفون ته زنگ در ووهلي ڀي دا سپينو ڪالو ڪي ڄومره بنايسته معلوميري.

زيد شا او خوا وڪتل ڇي مسڪان چيري ده ڇي دا زما ڪالي ويني، خو ڇه ٻي ونه ليدل ڇڪه مسڪان ڀي لور منزل ڪي د شيانو شاته پته وه، بيا زيد وويل: اوس دا خبري پريڙده دا ڄاي ددي خبرو ڪولو نه دي.

مسڪان وويل: سمدنه نه ٻي ڪوم خو ته به بيا تليفون اوڪي ڪوي راباندي.

زيد او مسڪان ڇي خبري ڪولي ڀي دي وخت ڪي د مسڪان لاس د ڪم ڇه سره ولگيدئ او هغه لاندي ولويدئ ڀي دي سره ٽولو هغي خواته وڪتل، زيد تليفون ڪنيسينوي او د لور منزل پر خوا روان سو، مسڪان او عايشه ڊيري وارخطا سوي او ڙر د بنڃينه ڪالو ڀي ڄاي ننوتلي، زيد ڇي ڪله لور منزل ته ورغلي نو وبليدل ڇي د شيانو د راشوه ڪيدو پر ڄاي هيڻوڪ نسته، زيد غوبنتل د بنڄو د ڪالو ڄاي ته ورسبي خو د مغازي بنڄينه ڪار ڪونڪي

وويل: وبخښئ صاحبه تاسو دننه نسئ تللاى خكه دلته يوازي د
بنځينو سامانونه دي.

زيد وويل: سمدې وبخښه.

زيد بيرته لاندي كښته سو او د مغازې خڅه ووتل، مسكان او
عايشه هم ژر د مغازې خڅه راووتلې او بيا يې زيد ته زنگ
ووځلي، زيد چې كله تليفون اوکې کړ نو مسكان ورته وويل: څه
خبره وه گرانه د بنځينو ځاى ته دي څه کول چې ورغلي زما
لپاره دي کالې رانيول؟

زيد وويل: يا په تا پسي مي کتل.

مسكان وويل: رښتيا؟

زيد وويل: ته دا زما سره ويني ولي نه؟

مسكان وويل: در سره وينم خو ستا تلوار ولي دى؟

زيد وويل: تلوار مي نه دى خو تا ويل زه ستا ملگرې وم که
څنگه زه وايم وبه دي وينم چې کمه ملگرې مي يې؟

مسكان وويل: ښه ته دومره زياتي ملگرې لري چې درک يې در
څخه ورک دى؟

زيد وويل: خير ډيري خبرې مکوه اوس راته ووايه راسره ويني
که يا؟

مسكان موسکې سوه بيا يې وويل: ممم يا.

زيد وويل: انو سمدې.

په دي سره يې تليفون بند کړ او د مسكان نمبر يې مصروفيت او
بلاک ليست ته واچوئ، مسكان چې هر څومره زنگونه ور

ووهل تليفون يي په مصروفيت كي وو بيا يي عايشي ته وويل:
فكر كوم زما نمبر يي مصروفه كړ.

عايشي وويل: نو اوس به څه كوي؟

مسكان وويل: فكر به پر وكم.

كله چي سهار سو او لمر راوختي زید لا هم بیده وو چي تر څو
شپبو وروسته يي ورور خالد اطاق ته راننوتی زید يي وښوروی
ورته وپویل: زیده!؟ زیده!؟

زید د خوب په اواز ورته وويل: څه خبره ده لالا؟

خالد وويل: بي عقله خپل تليفون دي چيري دی چي ملگرو ته دي
زما نمبر ورکړیدی؟

زید وويل: ولي څه خبره ده؟

خالد وويل: يوه انجلۍ ده دومره زيات زنگونه راوهي وای زید
ته تليفون ورکه پکار مي دی.

زید وويل: څوک ده؟

خالد زید ته تليفون ونيوی او ورته وپویل: واخله تليفون ولاړ سه
خبرې ور سره وکه د حياء په نوم يو انجلۍ ده.

زید وويل: اففف دا انجلۍ خو به ما لیونی کړي ته راکه تليفون.

زید چي تليفون غوړ ته ونيوی نو وپویل: ای انجلۍ ته به اخير
زما څخه لیونی جوړ کړې.

مسكان وويل: هو زه هم داغه غواړم چي ته لیونی سي.

زید وویل: ولي څه بد مي در رسولي دي زه خو دي پيژنم لا نه چي څوک يي څنگه يي؟

مسکان وویل: تا دا زما تليفون مصروفيت ته ولي واچوئ؟

زید وویل: وبخښه زه بيديرم لالا بيا مه په تکليفوه.

وروسته زید تليفون بند کړ او بیده سو، خالد هم تليفون واخيستئ او ولاړئ. کله چي زید راکښينستئ تر حمام وروسته يي خدمتگار ته وویل: زما ناشته دي ولي نه ده تياره کړې؟

خدمتگار وویل: مشر صاحب ويل چي زید ته ووايه چي لاندي راسه يو ځای ناشته کوو مشر صاحب هم ناشته نه ده کړې.

زید وویل: سمد.

تر څو شپږو وروسته زید د ناشتي لپاره لاندي کښته سو لومړی يي پلار ته سلام ووايه او بيا د ډوډۍ خوړلو ته کښينستئ، کله چي ډوډۍ وخوړل سول د زید پلار وویل: زیده! راسه دا يو څه حسابونه دي دا ورسوه کمپيوټر ته.

زید وویل: سمد بابا.

زید د پلار تر څنگ کښينستئ او په کمپيوټر مصروفه سو، تر څو شپږو وروسته د کور تليفون ته زنگ راغلئ، کله چي د زید پلار تليفون اوکي کړ نو وپویل: بلي السلام عليكم! پر تليفون مسکان وه هغې وویل: وعليکم السلام.

د زید پلار وویل: څوک؟

مسکان وویل: زید په کور کي دی؟

د زید پلار وویل: هو څه يي کوي؟

مسکان وویل: زما او د هغه شخصي خبرې دي.

د زید پلار ډیر پریشانه سو بیا یې وویل: څنگه شخصي؟

مسکان وویل: هغه زما او د زید ترمنځ خبره ده ته څوک یې چې پوښتنې یې کوي؟

د زید پلار ډیر په درد او غوسه کې سو بیا یې په درد زید ته تلیفون ونيوئ.

زید وویل: څوک دی بابا؟

پلار یې په غوسه ورته وویل: واخله خپله خبرې ور سره وکه.

زید هم حیران سو چې پلار مې ولې په درد کې دی خو کله چې یې تلیفون غوړ ته ونيوئ نو مسکان ورته وویل: اورې زید گرانه؟

زید د مسکان د اواز په اوریدو جټکه وخوړه او ناوړې یې تیري کړې، پلار یې د تلیفون اواز لوړ کړ زید ورته وویل: اورم مهرباني څه خدمت؟

مسکان پوهیدل چې زید د پلار تر څنگ ناست دی او د تلیفون اواز هم لوړ دی نو ځکه یې ورته وویل: څه خدمت بیا څه معنا مخکې خو دي داسې خبرې نه راسره کولې اوس څه در وسوه؟

زید بیا په وارخطایي ناوړې تیري کړې ورته وپویل: ته گوره اغلې زه مصروفه یم مزاحمت مه راته کوه!

مسکان وویل: مزاحمت؟ دا اوس په تا څه وسول هغه زما او ستا د مینې او محبت خبرې چې سوې وې هغه پر دې ودریدی؟

زید وویل: اغلې دا تاسو څه وایست درواغ بڼه کار نه دی.

مسڪان وويل: گوره ڪه ته داسي خبري ڪوي نو زه ڄان وڙنم.

په دي خبره سره عايشه او مسڪان دواڙي پتي په خدا سوي بيا زيد وويل: گوره اغلي داسي خبري مڪوه زما پلار مي تر ...

زيد لا د پلار خبره پوره ڪري نه وه چي مسڪان ورته وويل: د پلار په ڪيسه ڪي مه ڪيره ته ولي د هغه سپين ږيري څخه دومره زيات ږيري؟

ڪله چي مسڪان سپين ږيري ووايه نو په دي وخت ڪي د زيد د پلار حوصله ختمه سوه او تليفون يي بند ڪر او زيد ته يي په درد وويل: ښه ستا ملگرتيا د داسي بي لارو انجونو سره ده تا لا هغه خپل عادت نه دي پري ايښي؟

زيد وويل: بابا زه په خدای قسم ڪوم چي زه دا انجلي نه پيڙنم ته د خالد لا لا څخه پوښتنه وکه ما تليفون نه پر پورته ڪوي بيا يي خالد ته زنگ را ووهي چي ده ته تليفون ورکه هلته چي مي هم جواب ڪره او تليفون مي يي مصروفه ڪر اوس يي دا دي د ڪور تليفون ته زنگ را ووهي په ما باور وکه بابا.

پلار يي وويل: زويه عزت ڪه يو وار د چا څخه ولاړي بيا هيڅڪله نه راگرځي هم دي د ڄان پر عزت پام ڪوه او هم زما د عزت خيال ساته چي په دوستانو او ملگرو ڪي مي سر راځي نه نڪري ڪه څوڪ يو وار بدنامه سو نو بيا ٽول دوستان او ملگري د شڪ په سترگه ورته گوري او غلط گمانونه باندي ڪوي دا اوسني ڄني انجونو خو بي عقلاني دي د ڄان او ڪورني په عزت نه پوهيري ته خو عقلمند يي هيڅ ڪله د يوي بي وزلي عزت ته شرموبڻ ڪيره مه زما مور به ماته زما په ڄواني ڪي ويل چي زويه ڪه غواڙي چي ستا خور او لور ته څوڪ په بد نظر ونه

گوري نو هيڅکله د بل چا خور او لور ته په بد نظر مه گوره
ويل يي زويه هيڅ ځوان او هيڅ پيغله بي واده نه پاته کيږي نو
شهوت په حرامو مه اموخته کوه که نه بيا به په حرامو کي دومره
غرق سي چي حلال به بي خونده درته معلوميري ځکه فحشاء د
سريشو ډنډ ته ورته ده که پکښي ولويدي بيا ځني وتنه ډيره
مشکله ده خدای دي وکړي چي دا زما خبرې په ژوند کي عملي
کړي زويه.

زید وويل: سمدې بابا ولي نه.

تر څو شېبو وروسته زید پلار ته وويل: بابا کار مي خلاص کړ.

پلار يي وويل: ماته يي راکه.

زید کمپيوټر او کتابچې پلار ته ورکړې پلار چي يي وکتل
وويل: بس ژوندی اوسي زويه.

زید وويل: بابا ماته نوره اجازه ده؟

پلار يي وويل: هو هو ورسه.

کله چي زید دباندې ووتی نو د جيب څخه يي تليفون راوکښی او
مسکان ته يي زنگ ور ووهی، مسکان په دفتر کي وه چي زنگ
ورته راغلئ کله چي يي تليفون ته وکتل چي زید دی نو موسکي
سوه وروسته يي تليفون همداسي پر ميز کښيښوی او خپل په کار
اخته سول، زید زنگونه ور وهل خو موسکان نه اوکي کوی، زید
ډير په درد او غوسه کي وو ډير زنگونه يي ور وهل خو
مسکان جواب نه ورکوی، مسکان چي کله د دفتر څخه رخصت
سول نو زید ته يي زنگ ووهی، زید د ملگرو سره ناست وو چي

کله يي تليفون ته وکتل نو يو دم پورته سو، ملگرو يي وويل: څه پيښه سوه؟

زید وويل: هغه بي عقلي زنگ راووهلی.

زید چي تليفون اوکي کړ نو مسکان وويل: بلي زیده!

زید په درد وويل: بلا دي تا ووهي بي عقلي سهار دي د پلار ومخته وشرمولم ستا په خبرو هغه زه ډير وترتلم تا داسي ولي وکړه ته څوک يي؟

مسکان موسکي سوه بيا يي وويل: زه پوهيدم چي پلار دي ناست دی نو ځکه مي داسي خبرې وکړې چي تا په ووهم.

زید وويل: ولي څه پيښه ده څه بد مي در رسولي دي چي په ووهي مي؟

مسکان وويل: هيڅ بد دي نه دي را رسولي خو بس دا ستا زهیرول او په عذابول ښه خوند راکوي.

زید وويل: رښتيا ووايه ته څوک يي؟

مسکان وويل: ښه ددي لپاره درته ووايم چي ته راسي بيا مي ووهي؟

زید وويل: يا وعده کوم چي هيڅ نه در کوم بس ته مازي ځان راوبښيه او راسره ووينه.

مسکان وويل: سمدې در سره وينم خو اول به زما څلور شرطه مني!

زید وويل: زما قبول دي منم يي خو ته راسره ووينه.

مسکان وويل: يو واري خو شرطونه واوره.

زید وویل: ستا هیڅ شرط ماته ناممکینه نه دی د خدای په توکل به هر شرط پوره کم.

مسکان وویل: ښه؟

زید وویل: هو شرطونه دي وایه.

مسکان وویل: سمدې اول شرط ماښام درته وایم چې وخت پیدا کم زنگ دروهم.

زید وویل: سمدې زه درته انتظار یم.

مسکان په مینه او موسکا وویل: سمدې.

کله چې ماښام سو نو زید پر پلنگ ناست وو او د مسکان د تلیفون په انتظار وو، مسکان څه وځنډیدل زید به څو څو واري تلیفون ته وکتل بیا به یې ساعت ته وکتل خو د مسکان د تلیفون درک نسو معلوم، زید د ډیر انتظار څخه پر پلنگ سر ایښی وو او سترګې یې پټې سوي وې چې تلیفون ته یې زنگ راغلی، کله چې زید تلیفون راواخیستئ نو وپلیدل چې د مسکان زنگ وو نو ژر یې اوکې کړ او د خوب په اواز یې ورته وویل: بلي؟

مسکان وویل: السلام علیکم.

زید وویل: وعلیکم السلام.

مسکان وویل: بیده خو نه وې؟

زید وویل: یا مازي مي سترګې پټې سوي وې.

مسکان وویل: زه ډیره بڅښه غواړم چې وځنډیدم او بیا مي ته د خوبه وایستی.

زید بیداره سو بیا یی وویل: یا کمه خبره نده بنه اوس دي
شرطونه ووايه.

مسکان موسکی سوه بیا یی وویل: ولي دي داسي تلوار دی زما د
لیدو تبری یی؟

زید وویل: که ته پر خپله خبره دریږی او تر شرطو وروسته
راسره وینی نو شرطونه دي ووايه زه یی پوره کوم.

مسکان وویل: هو زه پر خپله خبره دریږم خو که ته زما دا
شرطونه پوره کړې هغه وخت.

زید وویل: ستا هر شرط ماته قبول دی.

مسکان وویل: گوره زما شرطونه دومره اسانه ندي.

زید وویل: ته دي شرطونه ووايه پوره کول یی ماته پریږده.

مسکان وویل: بنه؟

زید وویل: هو.

مسکان وویل: بیابه نه وایی چي دا شرط دي نسیم پوره کولای یا
نوري بهانی.

زید وویل: یا نه وایم.

مسکان وویل: سمدې نو زما لومړی شرط دا دی... پریږده یی ته
یی نسي کولای.

زید په درد او غوسه وویل: شرط دي وایه.

مسکان وویل: سمدہ نو زما لومړی شرط دا دی چې ته به ټولو هغو انجونو ته ورځي او بڅښنه به ځني غواړي چې تا پري ایښي دي او زړونه دي ورمات کړيدي.

زید وویل: دا بیا څنگه شرط دی؟

مسکان وویل: ما نه وه درته ویلي چې ته یې نسې کولای؟

زید وویل: سمدہ کولای یې سم زه ورځم.

مسکان وویل: پوهیږم سخته ده خو تا دا فکر نکوی چې زه د هغوی په احساساتو او زړونو لوبې کوم زړونه یې ورماتوم پر هغو به څه تیریري؟

زید د غمه وځندل بیا یې وویل: اغلې تا یوازي دا لیدلي دي چې ما د هغو زړونه ورمات کړل په احساساتو مي یې لوبې وکړې خو زه دي نه يم لیدلي چې هغوی مي زړه رامات کړ زما په احساساتو یې لوبې وکړې دا دي ندي لیدلي چې هغوی زه صرف د مطلب پوره کیدو اله گرځولی وم د هري یوې سره چې به مي مینه پیل سوه چې خبر به سوم زه به یې دریم و څلورم یار وم ځینو به د پیسو لپاره مینه زما سره کول خو اصلي مینه به یې د بل چا سره کول ځني به مي په دي خاطر ژوند ته راتلې چې زه به یې د نورو سره د کړو گناهو عیب ور پټ کم ځینو به مینه راسره کول خو چې تر ما به یې بل سم پیدا کړ نو زه به یې پرېښولم د هغه سره به یې لاره جوړه کړه.

د زید تر سترگو مړاوې اوښکې وبهږدې بیا یې وویل: تا یوازي دا اوریدلي دي چې زه بد یم ما د ډیرو انجونو زړونه ورمات

کړيدي خو دا دي ندي ليدلي چي د هغو په چمبازی سره به پر ما
څه تیر سوې يي.

زید تر څو شپږو پوري غمگین وو وروسته يي وویل: سمدې پر
دي هر څه سربیره به بیا هم زه ورسم او د هري یوې څخه به
بخښنه وغواړم ته مې څاره.

زید تلیفون بند کړ د خبرو په اوريدو يي مسکان هم پریشانه سوه
تر څو شپږو پوري يي تلیفون ته کتل، سبا ته په دفتر کي مسکان
په فکرو کي ډوبه وه چي عايشې يي پر اوږه لاس کښيښوی ورته
وېويل: څه خبره ده؟

مسکان وویل: عايشې د یوې ښځې تر سترگو ډیر ژر او په نه
څه اوبښکې راځي خو د یو ځوان تر سترگو اوبښکې راتلل د هغه
پر یو لوی غم او درد دلالت کوي.

عايشې وویل: څه مطلب؟

مسکان وویل: ماښام چي مي کله هغه اول شرط زید ته ووايه نو
هغه راته وویل..... او په ژړا يي وویل چي د هغه پر زړه هم
د مطلبې انجونو د لاسه سخت دردونه تیر سويدي چي رښتیا سي
عايشې مور یوازي د خلکو په بد پسي څیړنې کوو که يي په ښو
پسي وکړو نو تر بدو به يي ښه څو چنده زیات پیدا کړو.

عايشې وویل: رښتیا هم نو بیا يي څه ویل؟

مسکان وویل: اخیره کي ضدي سو چي اوس به دا شرط پوره
کوم.

عايشه موسکې سوه بیا يي وویل: ښه؟

مسکان د دفتر څخه د یوې ورځې لپاره رخصت واخیستی، کله چې دباندې ووتل نو زید ته یې تلیفون وکړ او ورته وویل: چیرې یې د خیره؟

زید وویل: ځم ستا د اول شرط د پوره کیدو لپاره روان یم.

زید وویل: اوس دا یم د کور څخه وځم څاره مې.

مسکان فکر وکړ که ورته ووايم چې سمده څارم دي نو زید به حتماً ددې په لیدو پسې تلابش کوي نو ځکه یې ورته وویل: یا زه دي نه څارم خو ته په صداقت دا شرط سر ته ورسوه زه په تا باور لرم چې چم به نه کوي.

زید وویل: څه پریرده ستا دا اوس مې په دي خبرو زړه مه را بڼه کوه ماښام خو دي بڼه انتقادونه راباندې وکړل.

مسکان د زید سره خبرې کولې چې په همدې حالت کې رخشي ته وختل او رخشان ته یې د تلو وویل، وروسته یې تلیفون بند کړ او د زید د کور پر طرف روانه سول کله چې هلته ورسیدل نو زید هم په موټر کې د کوره راووتی او د خپلو ملگرو پر طرف روان سو او کتابچه یې کتل چې د هري ملگري نوم او پته پکښې لیکلې وه پر هغه مطابق به ورتلی، مسکان د شالخوا په رخشه کې په زید پسې روانه وه او هغه به یې څاری، زید چې به هري انجلۍ ته ورغلی او بڅښنه به یې ځني غوښتل نو هري یوې به په چپلاخه واهه، په دي سره به مسکان هم خنیدل او هم به پریشانې سول، زید ټولو ملگرو ته ورغلی او بڅښنه یې ځني وغوښتل او د نن ورځې شرط یې پوره کړ او کورته ولاړی، کله چې کور ته ننوتی نو پلار او وروڼه یې د ډوډۍ سترخوان ته ناست وه پلار یې ورته وویل: راسه زویه ډوډۍ وخوره.

زید وویل: بابا خواته می نگیری خم چي بیده سم.

پلار یی وویل: سمد زویه ورسه.

زید لور خپل اطاق ته ولاړی، کله چي مسکان د کور د کارو فارغه سوه نو زید ته یی تلفون وکړ خو زید پر کت د کالو او بوتو سره بیده سوئ وو تلفون یی نه اوریدئ، مسکان پوه سول چي زید بیده سویدی نو حکه یی بیا تلفون نه ور وکړ، کله چي سهار سو نو زید راکښینستی او د خان سره یی په ستړیا وویل: اففف دا څه وخت دی؟

کله چي یی د کلکین دباندې وکتل نو وپلیدل چي سهار سویدی بیا یی وویل: اوه دا خو سهار سویدی.

زید چي کله تلفون وکتی نو وپلیدل چي د مسکان زنگ ورته راغلی وو، زید چي زنگ ور ووهلی نو بند وو بیا یی تلفون پر کت وغورځوی او دی تشناب ته ولاړی، تر ناشتې وروسته د زید تلفون ته زنگ راغلی، زید چي کله وکتی نو د مسکان نمبر وو بیا یی خپل پلار ته وکتل جواب یی نه ورکړ او دباندې ووتی، کله چي یی ارام ځای پیدا کړ نو مسکان ته یی تلفون وکړ، تر څو زنگو وروسته مسکان تلفون پورته کړ او تر روغې وروسته زید وویل: ستا لومړی شرط می پوره کړ.

مسکان موسکې سوه بیا یی وویل: مخ خو به دي درد نکوي؟

زید وویل: ښه تا څارلم؟

مسکان وویل: هو خود می څارلې.

زید په خوابدتیا وویل: نو خوند به یی درکړی وي چي هغو زه وهلم؟

مسکان په موسکا وویل: هو.

بيا مسکان وویل: خير دا د جسم چکې (خپيرې) دومره درد نلري لکه هغه درد چې زړه او روح ته رسيدلی وي شايد په دي چکو سره د هغو د زړه دردونه څه آرام سوي وي.

زيد وویل: ته دي دا نصيحت اوس پرېږده دوهم شرط دي راته ووايه.

مسکان موسکې سوه بيا يي وویل: مننه چې لومړی شرط دي په پوره صداقت سرته ورسوئ پاته دوهم شرط سو هغه بيا مابنام درته وایم.

زيد وویل: ولي اوس؟

مسکان په خدا وویل: ځکه يوازي به دي د لومړي شرط دردونه آرام سي.

زيد وویل: سمدې چي خوښه دي يي.

مسکان د زيد څخه خدای په امانی واخيستی او دفتر ته روانه سول، زيد خپل د ملگرو پر طرف روان سو کله چې زيد هغه هوټل ته ورسيدی چې دده ملگرو بانډار پکښي کوی نو خپل موټر يي غوښتل يو بغلته ودروي چې په دي وخت کي يي شاته موټرسيکل ته ختونکی کس په ووډلی او غوڅار يي کړ، زيد ژر د موټره راکښته سو او د هغه پر طرف يي ور وځغستل او راپورته يي کړ.

زيد وویل: ډير وبخښه ما نه يي ليدلی.

هغه کس په موسکا زيد ته وویل: يا هيڅ خبره نه ده تاسو بخښه کوی چې زه مو د دريدو د ځايه ژر ليري نسوم.

زید چي کله لاندې وکتل نو وپلیدل چي د هغه کس را اخیستی
خواره یې ټول پر مخکې ور غورځولي او چټل کړيدي او
موټرسیکل یې هم څو ځایه مات سویډی.

زید وویل: اوه زما خدایه دا مې څه وکړه ستاسو خواره او
موټرسیکل مې دواړه در خراب کړيدي تاسو راځئ زه به مو
موټرسیکل در جوړ کم او خواره به هم نور درته راواخلم.

هغه کس وویل: یا وروره هیڅ خبره نه ده ځم نور خواره را اخلم
تاسو خپل موټر وگورئ که خراب سوی وي تاوان به یې درکم.

زید په حیرانتیا وویل: عجبه سړی یې یاره ملامتیا هم زما وه
تاوان هم ما در ورسوئ او تاوان هم تاسو راکوئ؟

هغه کس بیا په موسکا وویل: یا وروره خو غلطې زما وه تاسو
موټر دروئ زه باید ژر لیري سوی وای تاسو خو د شا طرف نه
لیدئ نو ستاسو هیڅ ملامتیا نه ده ما بڅښلې یاست تاسو مې
وبڅښئ.

وروسته هغه کس په موسکا د زید څخه خدای په امانی واخیستی
او ولاړئ،

کله چي زید هوټل ته ننوتئ په لاره کي د خپل یو ملگري اقبال
سره مخ سو تر روغېر وروسته اقبال وویل: څه کیسه وه هلته زه
په داغه درته رالم چي معلومه کم څه خبره ده؟

زید وویل: یاره عجبه ځوان وو ما موټر دروی د شا پر طرف
روان وم چي په ده کي مې ووډلی او سخت تاوان مې ور
ورسوئ چي ورکښته سوم چي بڅښه ځني وغواړم او تاوان
ورکم خو هغه ده زما څخه مخکې بڅښه وغوښتل ویل یې که دي

موټر خراب سوی یې تاوان به یې درکم په داسې حال کې چې دده موټرسیکل او خواړه مې ډیر وړ خراب کړل.

اقبال وویل: خیر پریرده یې یاره ښه زیده! پروند چیرې وې ټوله ورځ مو زنگونه دروهل خو تا جواب نه راکوئ خیر وو؟
زید وویل: هو خیر وو.

بیا یې اقبال مخته په حیرانتیا وکتل او وپویل: زیده دا مخ دي ولي داسې سور دی؟

زید شاوخوا وکتل بیا یې کرار وویل: رښتیا سور دی؟

اقبال وویل: هو یاره تک سور دی لکه یو چا چې ښه ډیرې چپلاخې وهلې یې خو دا ولي یاره؟

زید اقبال تر لاس ونيوی ورته وپویل: هغه د تلیفون انجلۍ نده؟ هغې پر ما د لیدو لپاره څو شرطونه کښینول ما په احساساتو کې ورته وویل چې زما دي ټول شرطونه قبول دي.

اقبال وویل: نو بیا؟

زید وویل: نو بیا یې پروند اول شرط دا راباندې کښینوئ چې زه باید د هغو ټولو انجونو څخه بخښنه وغواړم چې ما پرې ایښي دي او زړونه مې ورمات کړيدي.

اقبال وویل: ښه نو بیا څه وسوه؟

زید وویل: نو ما هم وړ سره ومنل او ولاړم د ټولو انجونو څخه مې بخښنه وغوښتل.

اقبال وویل: نو دا مخ دي ولي سور دی؟

زید وویل: هري یوې ته چي به مي د بڅښې ویل هغې به اول
چپلاخه راکول بیا به یې بڅښلم.

په دي سره اقبال وځنډل زید وویل: مه خنده بي عقله!

اقبال وویل: نو تا به درواغ ورته ویلي وای چي ولاړم د ټولو
څخه مي بڅښه وغوښتل هغې نو ته څه لیدلي؟

زید وویل: یا زه چي چاته د یو څه وعده ورکړم بیا پر وعده وفا
کوم او بل هغې زه د شالخوا څارلم هم.

اقبال وویل: ښه؟

زید وویل: هو یاره.

بیا زید وویل: گوره چي دا د چپلاخو په کیسه بل څوک در څخه
خبر نسي بیا مي عزت کمیري.

اقبال وویل: سمدې نه ورته وایم یو څه جیب خرڅ نو راکه.

زید په درد پیسې ورکړې او ورته وپویل: واخله فقیره پر دا
کوچنی خبره رشوت غواړي.

ماښام زید پر بام د مسکان د تلیفون انتظار کوی چي تر څو شپږو
انتظار وروسته زنگ راغلی، زید په بي صبری سره ژر تلیفون
راپورته کړ او اوکې یې کړ وپویل: بلي!

مسکان وویل: بلي السلام علیکم.

زید وویل: وعلیکم السلام.

مسکان وویل: څنگه یې زید صاحبه ورځ دي پخیر سوه.

زید وویل: هو الحمدالله پخیر سوه پر تا هم پخیر سوه؟

مسکان اوږده ساه واخیستل بیا یی وویل: هو پخیر سوه.

زید وویل: داسی دی راته وویل لکه ډیره چي سترې یی؟

مسکان وویل: خامخا نو د دنیا ژوند دی ستړیاوي خو لري د دنیا ژوند خو مسابقي ته ورته دی که ونه خُغلي تر پښو به لاندي سې.

زید وویل: هو رښتیا هم نو ته وظیفه لري چي داسي سترې سوي یی؟

مسکان وویل: هو یو کوچنی وظیفه لرم.

زید تر څو شېبو وروسته وویل: ښه ته دا راته ووايه چي ما د څه وخت راهیسي پیژني؟

مسکان موسکۍ سوه بیا یی وویل: ښه ستا پوښتنې بیا شروع سوي؟

زید وویل: نو ته راته وایي ولي نه؟

مسکان وویل: درته وایم چي یواري خو زما شرطونه ټول پوره کړي.

زید وویل: سمده پوره کوم یی.

مسکان وویل: زما دوهم شرط دا دی چي اول به سهار وختي راکښیني.

زید وویل: د څه لپاره؟

مسکان وویل: ته خو مي خبرې پوره کولو ته پریږده.

زید وویل: ښه ووايه.

مسکان وویل: هر سهار به وختي راکښيني چي لمونځ، تلاوت او ناشته دي وکړل بيا به بيديري نه.

زید وویل: ډیره سخته ده چي بیده نسیم.

مسکان وویل: دا ستا اوس عادت سويدي او پوهان وايي چي يو کار په دوو يا درو ورځو کي عادت نيول کيږي او په يوه مياشت کي مکمل د هغه کار په نکولو سره دا عادت لمنځه ځي نو ته به يو څه وخت پر ځان تکليف تېروي او دا عادت به ليري کوي.

زید وویل: ښه بيا څه؟

مسکان وویل: کله چي دي سهار ناشته وکړل د کار وخت سو نو ته به ځانته وظيفه پيدا کوي هر څنگه وظيفه چي وي خو خپل په کمپنۍ کي به نه وي.

زید حيران سو بيا يي وویل: دا بيا څنگه شرط دی زه کار ته څه ضرورت لرم پلار مي هر څه لري او وظيفه خو به زه هر ځای د سترگو په رپ کي پيدا کم.

مسکان وویل: غيرتمن او اصیل ځوان او نارینه هغه دی چي د خپل لاس گټلي وځوري په نورو پوري نه يي پيوند خدای نکړه که دي سبا پلار نه وو نو بيا څه کوي بله خبره دا چي تا وویل د سترگو په رپ کي به وظيفه پيدا کم زه به دي هغه وخت ومنم چي ته يي پيدا کړي.

زید وویل: سمدې پيدا کوم يي گوره يي.

مسکان وویل: سمدې سبا تر ناشتي وروسته پسي وگرځه خو هو يو مشوره درکوم که چا وظيفه نه درکړل يا يي رد کړي نو درد او غوسه به نه درولي.

زید وویل: سمدہ.

مسکان وویل: انو ٻنہ بخت درتہ غوارم اوس وختي بیدہ سہ چي سہار تہ دي خوب پورہ سي.

زید وویل: سمدہ د خدای پہ امان ٻنہ شپہ.

مسکان وویل: تاتہ ہم ٻنہ شپہ.

سہار زید پہ ڊیر تکلیف وختي د خوبہ راکٻینستی تر لمانخہ او تلاوت وروستہ لاندی کٻنستہ سو او خدمتگار تہ يي د خوب پہ لہجہ وویل چي ناشتہ راتیارہ کہ، خدمتگار ان ڊیر حیران سول فکر يي وکر چي سم مو نہ واوریدل نو حُکہ يي پوښتنہ وکرہ: صاحبہ تاسو ویل خہ وکہ؟

زید وویل: ناشتہ راتیارہ کہ.

خدمتگار پہ حیرانتیا وویل: سمدہ صاحبہ.

خدمتگار پہ ناشتی تیارولو بوخت سو کلہ چي يي تیارہ کرہ او زید تہ يي راوړل نو وپلیدل چي زید پر میز بیدہ سویدی، خدمتگار پر زید خو ناری وکری چي کٻنینه تر خو شپو وروستہ زید کٻنینستی او ناشتہ يي وکرل تر ناشتی وروستہ د کورہ ووتی او ولاړی.

زید یو کمپنی تہ د وظیفی لپارہ ورغلی کلہ چي د معلوماتو اطاق تہ ورسیدی نو ورتہ وپویل: وبخښی مشر مو راغلی دی؟

معلومات ورکونکی وویل: تر اوسہ ندی راغلی تاسو ورتہ پہ انتظار خای کی انتظار سی چي راسی زہ بہ خبر درکم.

زید په انتظار ځای کې پر چوکۍ انتظار سو تر څو شپږو وروسته معلوماتو ورکونکۍ انتظار ځای ته ورغلې چې زید ته خبر ورکړي چې مشر صاحب راغلې، خو چې وپکتل زید پر چوکۍ بیده سویدی، معلومات ورکونکۍ ورنږدې سو او ږغ یې پر وکړ: وبخښئ مشر صاحب راغلې.

خو زید لا هم بیده وو معلومات ورکونکي لاس پر اوږه ورکښینوئ او وینوروی او ورته وویل: صاحبه؟

په دې سره زید راکښینستی او معلومات ورکونکي ورته وویل: مشر صاحب راغلې تاسو اوس ور سره لیدلای سئ.

زید خپل اسناد د ځان سره واخیستل او د کمپنۍ د مشر دفتر ته ورغلې تر روغې وروسته د کمپنۍ مشر ورته وویل: څنگه راغلي یاست؟

زید ورته وویل: غواړم ستاسو سره یو وظیفه مخته یوسم.

د کمپنۍ مشر حیران سو بیا یې وویل: تاسو زموږ سره وظیفه کوئ؟

زید وویل: هو ولي؟

د کمپنۍ مشر وویل: ستاسو پلار یو لوی سرمایې دار دی هغه خپله څو کمپنۍ لري خو تاسو ماته د وظیفې لپاره راغلي یاست؟

زید وویل: بلي هو غواړم دلته وظیفه وکم.

د کمپنۍ مشر تر څه فکر وروسته وویل: سمده وظیفه به درکم تاسو دا راته ووايست چې څومره تجربه لرئ او څومره زده کړي دي کړيدي؟

زید خپل اسناد وربښکاره کړل بیا یې وویل: دا می اسناد دي خو کار می تر اوسه بل ځای ندی کړی.

د کمپنۍ مشر چي اسناد وکتل وروسته یې زید ته وویل: ته گوره زیده تاسو مه خفه کړی نه خو د پوهنتون څخه ستا د فراغت فیصدي سمه ده او نه هم تاسو تجربه لرئ زما د میلیون هاوو کاروبار دی ستاسو کوچنی غلطی به ما غرق کړي نو ډیر وبخښئ زه تاسو ته وظیفه نسیم درکولای.

زید په غوسه خپل اسناد د کمپنۍ د مشر څخه واخیستل او د دفتره ووتئ او د دفتر دروازه یې په زور سره وتړل ټولو کاریگرو د زید خواته وکتل او حیران سول، کله چي زید ووتئ د کمپنۍ د مشر دفتر ته معلومات ورکونکی ورغلی او د کمپنۍ مشر ته یې وویل: وبخښه صاحبه دا څوک وو؟

مشر یې وویل: یو لوچک وو چي ټول عمر په لوچکۍ کي باندي تیر سو اوس ماته د وظیفې لپاره راغلی وو لیونی خو نه یم چي په داسي لوچکانو خپله کمپنۍ خرابه کم بل وار داسي لوچکان مه راپریږده دفتر ته.

معلومات ورکونکي وویل: سمه صاحبه وبخښه.

زید چي کله د کمپنۍ څخه راووتئ نو سخت پریشانه وو فکر یې کوی چي اوس کم ځای ته د وظیفې لپاره ولاړ سم تر څو شپږو وروسته یوي بلي کمپنۍ ته ورغلی، خو هلته هم منفي جواب ورکول سو تر داسي حاله پوري چي لسو ځایو ته د وظیفې لپاره ورغلی خو چي د کمپنیو مالکانو به دده اسنادو او بي تجربگی ته وکتل نو منفي جواب به یې ورکوی، کله چي زید د اخيري ځایه څخه راووتئ نو یو پارک ته ولاړئ او هلته سترې کښینستۍ تر

څو شېبو وروسته يې خپل اسناد و غورځول او په ژړا سو تر څه وخت ژړا وروسته چې څه آرام سو نو تليفون ته يې زنگ راغلی، زید چې خپل سر يې په خپلو دواړو لاسو نيولی وو تليفون ته وکتل او بيا يې راواخيستې چې وېکتل د مسکان نمبر وو، زید تليفون اوکې کړ او تر څو شېبو وروسته يې په ژړا وويل: حياء زه ناکام سوم ما وظيفه پيدا نکره.

مسکان تر څو شېبو وروسته وويل: اوس پوه سوي چې ته هيڅ هم نه يې صرف دي خپل ځان خطايستلی وو؟ ټولو به داغه درته ويلي وي چې ته د پوهنتونه په بنسو نمر و نه يې فارغه سوي تجربې نلري لوچک يې د نورو لوچگانو او کوڅه ډبو سره گرځي که هغوی مخامخ دا الفاظ نه يې درته ويلي خو په زړه کي به يې داغه وه کم وخت چې تا د ملگرو سره پر عبث کارو تيروي که دي همدا وخت پر درس ويلو او په خپله کمپنۍ کي پر کار کولو او تجربو اخيستلو تير کړی وای نو نن به دي هم بنه نمرې وړې وای او هم به دي تجربې زياتې سوي وای هري کمپنۍ ولا به تاته د هغوی سره د کار کولو لپاره زاری او ننواټي کولای.

زید په ژړا وويل: حياء زما څخه ډيري لويې تيروتنې سويدي.

مسکان وويل: اوس هم وخت نه دی تير سر له سبا څخه خپل په کمپنۍ کي وظيفه شروع که او هر سهار تر نورو وختي راکښينه ځکه ته تر نورو شاته يې او پرمختگ ته ضرورت لري.

تر څه نورو خبرو وروسته زید او مسکان تليفون بند کړ، زید خپل اسنادونه ټول کړل او د کور پر طرف روان سو.

ماڻسام زید د کور پارک ته د پلار لیدو ته ورغلی او په فکر کي
ډوب یي تر څنګ کښینستی، پلار یي په حسابو بوخت وو زید په
زهیره لهجه وویل: بابا!؟

پلار یي وویل: ها زویه.

زید وویل: بابا زه ستا سره په دفتر کي کار کولای سم؟

پلار یي د حیرانتیا څخه چپ پاته سو او تر څو شپږو وروسته یي
د حساب کاغذونه پر میز کښینول او زید ته یي وکتل او وویل:
څه؟

زید وویل: بابا ماته په دفتر کي کار راکوي؟ زه غواړم کار وکم.
پلار یي نور هم حیران سو بیا یي وویل: څه خبره ده ولي داسي
مایوسه معلومیري زویه؟

د زید تر سترګو اوښکې رواني سوې او په مایوسی یي د پلار پر
اوبړه سر کښینوئ.

پلار یي وویل: څه خبره ده زویه ژاړه مه د نارینه سره ژړا خوند
نکوي ماته ووايه څه خبره ده.

زید وویل: بابا ما خپل ژوند ډیر تباہ کړیدی زه هیڅ هم نه یم.
پلار یي پر مخ خپل لاس ور ونيوئ ورته وویل: هغه څنګه
زویه؟

زید د سهار ټوله کیسه ورته وکړل چي داسي ولاړم هیچا کار نه
راکوي..... خو د مسکان په اړه یي څه نه وویل.

د زید پلار موسکي سو زید یي پر مخ د ګرانښت په خاطر کرار
ووډلی بیا یي وویل: بي عقله.

بيا يي وويل: زه په دي باوري وم چي يو ورځ به ته حتماً دا احساس کوي چي بايد د راتلونکي په اړه فکر وکړي او خپل ژوند جوړ کړي نن الحمدالله هغه دی ته پوه سوي چي د ملگرو سره تر حد زيات وخت تيرول بي خايه پيسي مصرفول وخت پر بي خايه او بي فايدي شيانو تيرول دا ټول عبث کارونه دي دنيا د استراحت او آرام خای نه دی په دنيا کي بايد کار وکړي وځلي او ځان تر خپله هدفه ورسوي که نه نورو ته به يو وخت حتمن محتاج کيږي.

د زيد پلار تر څه نورو خبرو وروسته وويل: زويه ټوله دفتر او کمپني ستا او د ورونو دي دي هر کله او هر څنگه چي وغواړي کار پکښي کولای سي خو زما مشوره دا ده زويه چي ته يو څه وخت هيڅ کار مکوه راځه دفتر ته کښينه زه او کارکونکي چي کم کارونه کوو هغه زده کوه پر کاريگرو گرځه مشوري ځني اخله او مشوري ورکوه چي زه نه يم سفر لرم نو بيا زما کار مخته وړه کله چي دي تجربې پخې سوي نو بيا به زه پر کور درته کښينم ته او وروڼه به کمپني مخته وړي.

زيد وويل: سمدېه بابا خوښه مي ده.

پلار يي وويل: انو اوس ورسه وختي بيده سه چي بيا سهار وختي راکښيني او دفتر ته راسره ولاړ سي.

زيد د پلار څخه خدای په امانی واخيستی خپل اطاق ته ولاړی او بيده سو.

کله چي سهار سو او د زيد د پلار د دفتر وخت سو نو خدمتگار ته يي وويل: ورسه زيد راکښينوه ورتا دفتر ته خوا!

خدمتگار وويل: زید صاحب خو ډیر وختي ووتی ویل دفتر ته خم.

د زید پلار او ورونو یو و بل ته سره وکتل او موسکي سوه د زید پلار په حیرانتیا وويل: څه؟

خدمتگار وويل: هو خان صاحب زید ډیر وختي ولاړی.

د زید ورور په خدا وويل: بابا نن دا امر د کمي خوا راپورته سو؟

پلار يي په موسکا وويل: ته يي گوره چي زید زوی مي تر تاسو ډیر تکړه سي.

خالد وويل: بابا تکړه دي سي خو چي تل همداسي سهار وختي راکښيني او کار وکړي.

زید داسي وخت دفتر ته تللی وو چي بيله چوکيداره بل هيڅوک نه وه دفتر کي تر څو ساعتو وروسته کاريگر دفتر ته راغلل چي هر يو به راتلی او زید به يي په دفتر کي په کمپيوټر کي پر کار ليدی نو د حیرانتیا به يي خوله خلاصه پاته سوه ټول ډیر حيران وه او ټولو ورته کتل چي په دي وخت کي د زید هغو ته پام سو کله چي يي د هغو طرف ته وکتل نو هغوی ټول ژر پر خپلو ځايو کښينستل او په کارو اخته سول، تر څو شپږو وروسته مسکان راغله عايشه هغې ته په خدا ورغله د زید خواته يي اشاره وکړه ورته وپويل: مسکان هلته وگوره.

مسکان چي کله د دفتر خواته وکتل نو وپلیدل چي زید په دفتر کي ناست دی او په کمپيوټر کي مصروفه دی، مسکان په دي سره موسکي سوه وروسته يي په خپل کار پيل وکړ.

تر څو شیبو وروسته عایشې مسکان ته وویل: مسکان وای نن
بناغلی تر ټولو د مخه راغلی وو دفتر ته.

مسکان وویل: ښه؟

عایشې وویل: هو ټولو ډیر حیران حیران ورته کتل چې دی او
داسې کار ناممکینه کار ممکن سویږي دا خو نو ټوله ستا کمال
وو.

مسکان وویل: یا ما خو هیڅ نه دي کړي صرف مي یو څو
لارښوونې ورته وکړې نور خو هغه عقل او فکر درلودی د خپل
فکر په واسطه سم سو.

تر څو شیبو وروسته د زید پلار دفتر ته راغلی او په نرمه
موسکا سره خپل دفتر ته ننوتی، زید د پلار سره تر روغېر
وروسته وویل: بابا وبخښه چې ستا کمپیوټر مي استعمال کړ خو
ما باید دا نیمایي حسابونه چې پاته وه باید رسولي مي وای.

پلار یې تر څو شیبو پوري زید ته په موسکا کتل بیا یې وویل:
زه خوشبخته يم چې الله ستاسو پخیر اولادونه راکړيدي ستا مور
چې کله وفات کیدل نو راته وپویل: سړیه په زامنو به دي هیڅ
فکر نه خرابوي چې مور به یې نه یې نو دوی به څنگه لویان
سي ښه که بد په دي اړه هیڅ فکر مکوه زه په خپلو زامنو باور
لرم زید که څه هم ډیر شوخ دی خو زه پوره باور لرم چې هغه
به هم یو ورځ حتماً سمیږي نن د هغې خبره دا دی ثابته سول زه
درباندي ویاړم زویه.

زید وویل: مننه بابا.

کله چي د تفریح وخت سو نو عايشه او مسکان د کمپنی پارک ته ووتلې، مسکان عايشې ته وويل: عايشې ته همدلته څارنه کوه زه به هلته زید ته زنگ ووهم داسي نه چي زید راباندي راسي يا مي وويني.

عايشې وويل: سمده ورسه.

مسکان زید ته زنگ ووهلې، کله چي زید په تليفون کي د مسکان نمبر ولیدئ نو ژر يي راپورته کړ او اوکې يي کړ، مسکان تر روغې وروسته په موسکا ورته وويل: څنگه ده اوله ورځ دي په دفتر کي زید گرانه؟

زید وويل: اوله ورځ مي نه ده مخکي هم راتلم خو نن د کار لپاره راغلم مخکي د جیب خرڅ اخیستو لپاره راتلم.

مسکان وويل: پوهیرم خو ددي وروسته باید د کار لپاره راسي. زید وويل: سمده.

زید چوکۍ ته څنگ واچوئ او تر څو شپې وروسته يي په نرم ږغ او نرمه موسکا مسکان ته وويل: حياء ما يو خبره درته کول. مسکان وويل: ښه مهرباني.

زید وويل: حياء زما په زړه کي ستا لپاره مينه پيدا سویده زه درباندي مټين سوی یم او مينه در سره کوم.

مسکان د زید په دا خبرې د ځنگنو څخه خپل د لاسو تکیه ایسته کړه سیده کښینسته تر څو شپې حیرانه وه بیا يي په خوابدي څیهره وويل: حقيقي مينه او که داسي مينه لکه د دا نورو سره چي دي کول چي نن د یوې سره مينه سبا د بلي سره مينه؟

زید وویل: حياء زما يو خاصيت دی زه هيڅکله قسم نه اخلم که څه هم پر حقيقت وي ځکه چي رښتيا خبره قسم ته اړتيا نلري نو ته بيله قسمه باور وکه چي زه در سره د زړه مينه لرم تل مي داسي ژوند کوي لکه زه چي د کوم څه په لټه کي يم خو راته معلوميدل به نه چي د څه په لټه کي يم خو د کله چي مي ستا سره شناخت سويدي داسي فکر کوم چي هغه څه مي پيدا کړل چي په لټه کي يي وم.

مسکان وویل: تا تر اوسه زه نه يم ليدلي دا که بدرنگه وم نو بيا؟ زید وویل: ليونی! مينه د زړه څخه او په زړونو کي کيږي مينه په څيهره پوري اړه نلري ته که هر ډول يي هر څنگه يي زما قبوله يي.

مسکان وویل: سمدې خو زه ستا د مينې جواب اوس نسې درکولای ځکه ستا يو شرط پاته دی تر هغه وروسته به بيا پر دې موضوع خبرې وکړو.

زید وویل: سمدې نو ونيسه شرط دي راته ووايه.

مسکان وویل: کله چي د دفتره رخصت سوي زنگ در وهم بيا درته وایم اوس دي کار وکه.

زید وویل: سمدې چي خوښه دي وي.

وروسته زید او مسکان خدای په امانی سره واخيستی، کله چي مسکان خبرې خلاصې کړې ډيره پریشانه او په فکر وکي ډوبه سوه، عايشه يي تر څنگ کښينستل ورته وپويل: څه خبره ده مسکان ولي داسي خوابدي سوي؟

مسکان وویل: زید د مينې راته وویل.

عایشی وویل: دا خو ښه خبره ده ستا پلان کامیابه سو نو ته
خوابدې په څه یې؟

مسکان وویل: بس داسې بل رکم احساس مې وکړ کله چې هغه د
مینې راته وویل نو بدن مې ورپریدې.

عایشی وویل: مسکان! آیا داسې خو به نه یې چې ته هم د هغه
سره مینه کوي؟

مسکان وویل: عایشی! دا څه وایي زه یو واده سوې ښځه یم زه
او مینه؟

عایشی وویل: ایا خاوند تا په خپله خوښه کړیدئ یا چې دي
کورنۍ ورکولې ایا ستا سره یې مشوره وکړه؟

مسکان وویل: زما خاوند که څه هم کورنۍ مې زما بېله مشورې
ورکړم خو بیا هم زه ور سره خوشحاله یم هغه ډیر نیک او
پرهیزگاره انسان دی.

تر څه خبرو وروسته تفریح خلاصه سول مسکان او عایشی
بیرته په کار پیل وکړ، د کار په شروع کې به زید د دفتره
راووتئ او د کاریگرو سره به په موسکا رغیدئ او په کارو کې
به یې مرسته ور سره کول، مسکان به هغه ته د سترگو تر
کونجو کتل او څارۍ به یې او د هغه موسکا او نرمو خبرو به
خوشحاله کول خو خپل خوشحالي به یې نه څرگندول.

زید د کاریگرو سره مصروف وو چې ساعت ته یې وکتل نو
رخصتۍ ته لږ وخت پاته وو زید ولاړئ او ځان یې تیار کړ تر
تیاریدو وروسته یې ساعت ته وکتل وخت پوره وو بیا یې تلیفون
وکتنی خو زنگ نه وو ورته راغلئ، زید په دفتر کې په تمه سو،

ڪاريگر ٽول ووتل خو زید لا هم دفتر کي وو او د مسڪان د
تليفون انتظار يي کوي، تر څو شپږو وروسته د مسڪان زنگ
راغلي او زید په تلوار سره اوکي ڪړ تر روغږ وروسته زید
وويل: ښه تا ويل دريم شرط درته وایم اوس يي ووايه.

مسڪان وويل: سمدہ ته اوس چيري يي؟

زید وويل: دفتر کي یم.

مسڪان وويل: د دفتر څخه راووخه په پښو را روان سه موټر مه
در سره راوله.

زید د دفتر څخه دباندې سړک ته ووتی مسڪان ته يي وويل: ښه
دا دی را ووتم.

مسڪان وويل: اوس د دفتر پر چپه خوا روان سه ځان هغه لويي
څلور لاري ته ورسوه.

زید همداسي وکړه او ځان يي څلور لاري ته ورسوي بيا يي
مسڪان ته په اوږدو ساو اخیستو وويل: ښه دا دی دلته هم را
ورسیدم.

مسڪان زید د ليري څخه څاری بيا يي ورته وويل: بانک در
معلوميري؟

زید وويل: هو هغه خو پر دا دوهم سړک دی.

مسڪان وويل: اوس هلته ولاړ سه.

تر څو شپږو وروسته زید هلته ځان ورسوي بيا يي مسڪان ته
وويل: دا دی دلته هم را ورسیدم اوس وایه څه وکم؟

مسڪان وويل: د بانک پر مخامخ پارک دی د پارک مخته ځان ورسوه!

زید همداسي وکړه او د پارک مخته ولاړی بیا يي مسڪان ته وويل: ښه اوس څه وکم.

مسڪان ورته وويل: د پارک په بغل کي دروازي ته نږدي دا دوه کوچنيان هلک او انجلۍ وينې؟

زید شاوخوا وکتل دوه کوچنيان يي وليدل چي د بوټو رنگولو برس او رنگ يي ايښي دي مخته بیا يي مسڪان ته وويل: دا د بوټو رنگ چي کوي دا کوچنيان يادوي؟

مسڪان وويل: هو دا يادوم دوی ته ورسه.

کله چي زید هغو کوچنيانو ته ځان ورسوی نو هغو کوچنيانو چي زید وليدی نو کوچنی انجلۍ زید ته وويل: ماما بوټونه رنگوي؟ زید وويل: يا لورکی.

زید مسڪان ته وويل: را ورسيدم ورته.

مسڪان وويل: ته د هغه کوچنی انجلۍ تندي وگوره!

زید چي کله د انجلۍ تندي وکتی نو د هغې سخته تبه وه، زید وويل: اوه ددي خو سخته تبه ده دا بايد روغتون ته ورسول سي.

زید د مسڪان څخه تليفون بند کړ او کوچنی انجلۍ ته يي وويل: راځه لوري ته مريضه يي ډاکټر ته به دي بوخم.

وروسته زید دواړه ولاړ کړه او روانول يي چي انجلۍ خپل د بوټو برس او رنگ ته اشاره وکړه وپويل: ماما زما شيان پاته سول.

زید چي ورته وکتل بیا یی وویل: پریرده یی لورکی زه یی بیا پیسی درکوم.

وروسته زید هغه کوچنی انجلی او ورور یی روغتون ته ورسول او هلته یی ډاکټر ته ور بنکاره کړه، ډاکټر ورته وویل: د ډیره یخه او ستړیا څخه داسي سویده نور کمه د تشویش وړ خبره نه ده زه به دوا او یو څو پیچکاری ورکم ان شاءالله د هغه سره به ښه سي.

زید وویل: سمده ډاکټر صاحب.

بیا ډاکټر دوا ورته را وغوښتل او زید ته یی وویل: نرس به دا پیچکاری دلي ورته ولگوي تاسو یو څو شپې انتظار وکړی.

زید وویل: سمده ډاکټر صاحب کمه خبره نه ده او دا ورور یی هم در سره وگوره خدای نکره کمه مریضي ونلري.

زید دباندې ووتی او مسکان ته یی زنگ ور ووهلی، کله چي مسکان تلیفون اوکي کړ تر روغبر وروسته زید وویل: مسکان وبخښه تلیفون مي درباندي بند کړ د هغه کوچنی انجلی سخته تبه وه ډاکټر ته مي راوستل.

مسکان وویل: ته پوهیږې دا څوک دي او دي حالت ته د چا د لاسه راوستل سويدي؟

زید حیران وویل: یا نه پوهیږم.

مسکان وویل: دا د هغه فروفیسر اولادونه دي چي تا یی پلار په ټول پوهنتون کي وشرموی او د هغه د کوچنی ناپوهی او غلطی څخه دي ډنډوره جوړه کړه پوهیږې د فروفیسر د کورنۍ او ددي کوچنیو اولادو د دي بد حالت مسؤله یی څوک دی؟ همدا ته یی.

زید په حیرانتیا وویل: پوهیږم چې ما غلطې وکړه خو د دوی ددې بد حالت لامل څنگه زه یم؟

مسکان وویل: ستا د هغه غلطۍ په سبب چې فروفیسر یې د شرم په اور کې سوځوئ هغه تر ډیره وخته ونسوای زغملای نو مجبوره سو ځان وژنه یې وکړه.

زید په دې سره ډیر حیران سو او بدن یې په ریزیدو سو بیا یې وویل: څه؟

مسکان وویل: هو هغه ځان وژنه وکړه.

زید خپل حواس د لاسه ورکړه پر مخکې کښینستې تر سترگو یې اوښکې روانې سوي وپویل: دا ما څه وکړه یا خدایه!

زید تر ډیره ژړل بیا یې وویل: زه نه وم خبر چې زما د مسخرو او توکو څخه به دومره ستر تاوان رامنځته سي.

مسکان په غوسه وویل: توکې؟ دې ته ته توکې وایي؟ د یو چا د احساساتو او عزت سره لوبو ته ته توکې وایي؟

د زید تر سترگو لا اوښکې روانې وې چې بیا مسکان ورته وویل: اوس پوه سوي چې ته څومره بد او عیاش طبیعته انسان یې د خپلې خوشحالی لپاره د هر چا په ژوند لوبې کولای سي داسې انسان د مینې نه بلکې د نفرت وړ دی دا زما پلان وو چې تاته ستا ځان در معرفي کړم او زه پخپل پلان کې کامیابه سوم نور ښه وخت درته غواړم.

مسکان تلیفون بند کړ، زید چې تر سترگو یې اوښکې بهیدلې تلیفون یې د غوږ څخه په ډیرې مایوسۍ لیري کړ او تر څو شېبو پوري هلته ناسته وو او ژړل یې وروسته نرس راغلې او ورته

وٻويل: وبخڻي صاحبه ستاسو مريض ته مو پڇڪاري ولڳول
اوس يي بيولائي سي.

زيد د سترگو ڇخه اوبنڪي پاڪي ڪري وروسته ور ولاړ سو او د
فروفيسر ڪوچنيان يي ڪور ته روان ڪرل، عايشي مسڪان ته
وويل: مسڪان! ته يواري د زيد صفت ڪوي بيا يي غيبت ڪوي
اوس ڇي هغه سم سو نو تا بيا دومره سختي خبري ور سره
وڪري نه پوهيرم ڇي دي ڪي ته ڪم مقصد لري؟

مسڪان اوڀر ده ساه واخيستل بيا يي په خوابدتيا وويل: عايشي زه
پوهيرم هغه سم سويدي او په راتلونڪي ڪي به هم سم وي خو دا
هر ڇه ما د هغه لپاره وڪرل دا په بد انداز خبري هم ما د هغه په
خاطر وڪري ڇي د هغه زما ڇخه نفرت وسي او ما هيره ڪري.

عايشي وويل: فڪر نڪوم مسڪان ڇي هغه دي تا هيره ڪري.

مسڪان وويل: زه د همدا نن او د همدې اوس ڇخه دا سيمڪار د
بندوم بيا يي تلفون ته نه اچوم د هغه به يو څو ورځي پياد يم
وروسته يي حتماً هيريرم.....

د زيد عمليات لا هم شروع وه د عمليات د اطاق مخته ٽول ورته
په تمه وه ٽولو خپل حواس د لاسه ورڪري وه، مسڪان خپل سر
ديواله ته لڳولي وو او په فڪرو ڪي ڊوبه وه.

....زيد په رخشه ڪي د فروفيسر ڪوچنيان ڪنينول او د هغوي د
ڪور پر طرف روان سول ڇي تر څو شپو تگ وروسته د
فروفيسر ڪور راورسيدي، زيد ڪوچنيان د رخشي ڇخه راکښته
ڪره او ڪور ته يي ننايسـتل، ڪله ڇي ڪوچنيان ڪور ته ننوتل نو
مور يي ڊيره خوشحاله سوه د هغو په ليدو د خايه را ولاړه سوه

او هغوی یې په غیږ کي ونيول او د لور په لاس کي په کینوله لیدو ډیره وار خطاء سوو، زید هغې ته وویل: مه وار خطاء کیره خاله ددې تبه وه ما ډاکټر ته بوتله د وار خطایی کمه خبره نه ده دا اوس بڼه ده.

د فروفیسر میرمنې وویل: الله دي خیر درکي زویه نن یې خوومه وه چې مریضه وه خو زما سره دومره څه نه وه چې ډاکټر ته یې بوخم د کور سامانونه مو هم د ډوډۍ په رانیولو رانیولو کي ټول خرڅ کړل اوس هغه هم نه دي راپاته.

زید د فروفیسر د میرمنې د خبرو په اوریدو سخت پریشانه سو غاښونه یې د پریشانیه سره وجنگول او د درده یې سترگې پټې کړې تر څو شپبو وروسته زید خپل بتوه راویستل او ټولې پیسې یې د فروفیسر میرمنې ته ورکړې ورته وپویل: خاله دا واخله اوس گزاره په وکه زه بیا وروسته راځم.

د فروفیسر میرمنې د زید څخه مننه وکړه او ډیرې دعاوي یې ورته وکړې، زید چې د فروفیسر د کور څخه راووتی تر سترگو یې اوښکې روانې وې. زید چې کله کور ته ورسیدی تر حمام وروسته پریشانه پر کټ کښینستی تلفون یې راواخیستی او د مسکان نمبر یې راوستی خو کله چې یې زنگ ور ووهلی نو د هغې تلفون بند وو، زید ټوله شپه خوب ونکړ د مسکان او د فروفیسر د کورنۍ په فکر کي وو، کله چې سهار سو تر ناشتې وروسته زید دفتر ته روان سو، په دفتر کي هم زید مسکان ته تلفون کوی خو د هغې تلفون هیڅ کار نکوی، زید ډیر پریشانه وو کله چې کار کونکي راغله نو زید به یې ډیر پریشانه لیدی تر څو شپبو وروسته مسکان او عایشه هم راغلې، د مسکان زړه وو

چي لومړئ زید ته وگوري حالت يي معلوم کړي خو د عايشي او نورو کارکونکو پام يي ځانته نه را اړوي، کله چي دوی پر خپل چوکۍ کښينستې نو د عايشي نظر پر زید ولگيدئ نو مسکان يي پلاس وښورول د زید خواته يي اشاره وکړه بيا يي وويل: مسکان! هلته وگوره.

مسکان چي کله د زید خواته وکتل نو زید ډير پریشانانه وو، مسکان تر څو شېبو پوري په خواشيني زید ته کتل وروسته يي مخ ځني واړوي.

په دفتر کي غونډه جوړه سوه د زید پلار ټول کارکونکي رابلي وه خو مسکان څه ناوخته دفتر ته راله، کله چي مسکان د غونډو تالار ته رانوتل نو د زید پلار ورته وويل: مسکان لوري زید خو در سره خبر که چي راسي!

مسکان وويل: سمدې صاحبه.

مسکان چي کله د زید دفتر ته ورغله نو وپلیدل چي زید په دفتر کي نسته کله چي مخته د زید میز ته ور نږدي سوه نو د زید تليفون يي وليدئ، مسکان شاوخوا وکتل بيا يي ژر د زید تليفون را واخيستئ او د نمبرو لیست يي وکتئ، کله چي يي وکتل نو لومړئ ددې نمبر وو او تر ۳۰۰ پوري زنگونه يي نمبر ته چي د زید سره يي خبرې پر کولي ور وهلي وه، مسکان په دي سره ډيره پریشانانه سوه بيا يي تليفون کښينوي غوښتل يي چي ووځي خو په دي وخت کي يي په تشناب کي د اوبو د څاڅکو رغ واوريدئ، مسکان چي کله ور نږدي سوه غوږ يي ورته ونيوئ نو د زید ژړا يي تر غوږ سوه چي په تشناب کي يي ژړل، په دي سره مسکان نوره هم پریشانانه سوه او د زید ژړا ډير تاثير باندي

وکر او تر سترگو يي اوبنکي رواني سوي، تر څو شپبو وروسته يي فکر وکر چي زید د ژړا څخه څنگه منعه کړي نو خپل سترگي يي د اوبنکو څخه پاکي کړي بيا يي د تشناب دروازه ور وټکول وپويل: صاحبه مشر صاحب مو غواړي.

د مسکان په ږغ سره د زید ژړا ودریدل خو ږغ يي ونه پیژندی چي د چا دی بيا يي تر څو شپبو وروسته ورته وويل: سمدۀ درځم.

د مسکان زړه څه ارام سو چي څه دا دی د زید ژړا خو مي ودرول، وروسته د دفتره ووتل او د غونډو تالار ته ننوتل د زید پلار ته يي وويل: ورته ومي ويل راځي.

د زید پلار وويل: صحي دی لوري مننه.

د زید د پلار د مسکان سترگو ته پام سو چي سري وي فکر يي کوي چي مسکان ژړلي دي چي وروسته يي پام د زید په راتلو واوښتی، زید چي کله پر چوکۍ کښینستی نو غونډه شروع سوه د زید پلار وويل: نن زموږ و ستاسو موضوع دا ده چي څه وخت کيري زموږ اجناسو په بازار کي ځان اچولی دی د نورو کمپنيو د اجناسو په مقابل کي ستاسو نظرونه څه دي چي بايد څه وکړو چي موږ بیرته خپل اجناسو ته لوی بازار پیدا کړو؟

د زید د پلار کاروباري شريکانو او کارکونکو ټولو خپل نظرونه وويل خو زید او مسکان څه نه وويل په اخيره کي د زید پلار وويل: زیده تا خپل نظر نه ووايه ته هم خپل نظر ووايه.

زید تر څو شپبو چپ وو وروسته چي کله ولاړ سو نو وپويل: تاسو ټول ځني په کاروبار کي تر ما مشران یاست او ځني په

عمر کي ستاسو ٿولو نظرونه ماته د منلو وړ دي او خوش مي سول خو يوه خبره به زه وکم الله دي وکړي چي ستاسو خوا بده نسي او خپه نسي تاسو چي کم نظرونه وويل دا اصل کي پخواني نظرونه وه د وخت سره سم بايد نظر وړاندي کړل سي.

د زيد د پلار شريک وويل: هاهah

زيد وويل: زه نظر په يوه شرط درکوم او زه د خپل نظر ضمانت هم درته کوم چي کاميابي به د الله په مهرباني.

د زيد د پلار شريک وويل: څنگه شرط زويه؟

زيد وويل: زما شرط دا دی که زما دا نظر او پلان کامياب سو نو په گټه کي به يو فيصد زما يي.

د زيد پلار حيران سو بيا يي وويل: زیده!؟

د زيد پلار څه ويل خو شريک يي د خبرو څخه منعه کړ بيا يي زيد ته وويل: زما قبول دی دا شرط که يي ستا پلار او دا نور شريکان ومنې.

ټولو وويل چي زموږ هم قبول دی د زيد پلار وويل: سمده زما هم قبول دی خو زیده دا څنگه شرط دی زويه ته دا فيصدی ته څه ضرورت لري؟

زيد وويل: بابا ټول خبر دي چي زه څه وخت مخکي سم نه وم زما د لاسه چي چاته څه تاوانونه او غمونه رسيدلي دي بيرته خو هغه نسیم راگرځولئ خو لږ تر لږ څه ناڅه يي دوا کولای سم غواړم په خپل لاس گټل سوو پيسو يي ستونزي وړ حل کم.

د زید په دي خبرو سره د مسکان په زړه کي د زید لپاره نور هم
 خای ډیر سو، بیا د زید پلار وویل: سمدې زویه چي څنگه دي
 خوښه يي خو اوس دي ژر نظر ووايه،
 زید وویل: سمدې بابا.

وروسته زید د خپله خایه ولاړ سو د ستيج ومخته ولاړئ بیا يي
 وویل: زیاتره کمپنۍ زموږ د کمپنۍ په شمول ځکه تر پښو لويدي
 دي او لويږي چي هغوی د نورو خارجو تجارتي سیاستو تر
 بنکار لاندې راسي او دوی د هغو سره که په عامه اصطلاح
 ووايم سيالي نسي کولای پوهیږئ هغوی کم سیاست چلوي؟
 زموږ اجناس که څه هم مواد يي اصلي وي کم جعلي مواد نه يي
 پکښي استعمال سوي خو بیا هم د دوی د جعلي اجناسو سره
 سيالي نسي کولای خبرې را لنډوم که موږ غواړو بیرته خپلو
 اجناسو ته لوی بازار پیدا کړو نو موږ باید د خپلو اجناسو نوم او
 شکل ور بدل کړو د خارجي کمپنیو اجناس چي کله نوم وبایلي
 نو هغوی هغه شئ بیرته په بل نوم او شکل جوړ کړي او بازار
 ورته پیدا کړي خو موږ چي کم څه بازار ته وړاندي کوو هغه
 څه دي چي کلونه وړاندي خلکو خوښول د خلکو تقاضاوي بدلون
 کوي خلک نوې نوې شيان خوښوي نو موږ به د خپلو اجناسو
 شکل ور بدل کړو بیابه يي بازار ته وړاندي کړو همداغه جنس
 به وي لکه څنگه چي مخکي وو خو شکل او څه تغیر به پکښي
 راولو او دا کار هم زه پر غاړه اخلم ستاسو اجازه پکار ده.

د زید تر خبرو وروسته د زید د پلار شریکانو د زید پر وړتیا
 چکچکي وکړې په دي سره نورو کارکونکو هم چکچکي شروع
 کړې بیا د زید د پلار شریک وویل: ستا نظر موږ ته د منلو وړ

دی زموږ درته اجازه ده ته په خپل کار پیل کولای سې موږ په تا باور لرو موږ چي تر ننه په ګټه کي روان یو ستا د پلار د برکته ته هم دده زوی یې په تا هم موږ باور لرو کامیابي درته غواړو.

زید د هغو څخه مننه وکړه او پر خپل ځای کښینستی، د زید پلار مسکان ته وویل: مسکان لورې تا څه نه وویل ته خو هم ددې کمپنۍ یو برخه یې تا خپل نظر ولي نه ووايه ایا ته د زید ددې نظر سره موافقه یې؟

مسکان وویل: بلي هو صاحبه ډیر ښایسته او....،

کله چي مسکان په خبرو شروع وکړه او زید یې اواز واوریدئ نو په حیرانتیا یې د هغې خواته وکتل او د ځان سره یې فکر کوی چي د مسکان ږغ حياء ته سويډئ، د مسکان هم ورته پام سو نو ځکه یې خپل اواز ته څه تغیر ورکړ او وپویل: او پر ځای نظر دی چي تاسو ور سره موافق یاست زه هم ور سره موافقه یم.

وروسته مسکان خبرې بس کړې او غونډه خلاصه سول ټول دباندي ووتل، زید پر خپل پلان کار شروع کړ د کمپنۍ د اجناسو شکل یې ور واړوئ او په نورو شکلو او تغیراتو یې بازار ته وړاندي کړل، زید مسکان او نور کاریګر به خپله په کمپنۍ کي د تولید پر وخت موجود وه او کاریګرو ته به یې د کار لارښونه کول، د زید پلان او نظر کامیابه سو د دوی د کمپنۍ نوې اجناسو په بازار کي ډیر نوم او شهرت پیدا کړ او ډیره ګټه یې وکړه، کله چي د ګټې د پیسو د ویش ورځ راغله نو زید پلار او د پلار شریکان یې سره یو ځای سول د زید د پلار شریک زید ته پیسې

ورکړې ورته وپویل: واخله دا دی ستا یو فیصد ګټه او افرین چې په دومره کم عمر دومره استعداد لري کاش ته مخکي دلته راغلئ وای او زموږ سره دي کار کړئ وای موږ به د کمپنۍ په اړه د تشویشاتو خلاص سوي وای خومره بوجونه وه زموږ پر دماغو خو الحمدالله ستا په راتلو څه کم سول او باوري یو چې دا نور به هم کميري.

وروسته د زید د پلار شریک دباندې ووتئ او مسکان او څو نور کارکونکي دننه دفتر ته ورغله او په کمپیوټر کې مصروفه سول، د زید پلار زید ته وویل: افرین زویه تا نن زما نوم را روښانه کړ درباندي ویاړم.

زید وویل: بابا ددې افرینو لیاقت یو بل څوک لري.

عایشې مسکان په څنګل کرار ووهل او وپخندل مسکان موسکۍ سوه بیا یې عایشې ته اشاره وکړه چې چپ سه، مسکان د زید په دا خبره پوه سوه چې زید ما یادوي، د زید پلار وویل: څوک؟

زید وویل: یو څوک ده بابا خو پیژنم یې نه د تلفون له لارې یې زه سمې لارې ته راوستلم د ژوند تګلاره یې راوښول زه یې خپلو غلطیو ته متوجې کړم.

پلار یې وویل: ډیر ښه! یو ورځ به یې په ما ویني چې زه مننه ځني وکم چې دا زما شوخک یې سمې لارې ته راوستئ.

زید موسکۍ سو بیا یې وویل: سمدې بابا.

کله چې ماښام سو مسکان پر بام ناسته وه او فکرونو کې غرقه وه د زید خبرې ور یادیدلې چې ویل یې: بابا ددې افرینو لیاقت یو بل څوک لري، یو څوک ده بابا خو پیژنم یې نه د تلفون له

لاري يي زه سمې لاري ته راوستلم د ژوند تگلاره يي رابنول زه
يي خپلو غلطيو ته متوجې كړم.

مسكان د زید په دې خبرو يادیدو موسكۍ سوه بيا يي د عايشې
خبره ور ياده سول چې ورته ويلي يي وه: مسكان! آيا داسې خو
به نه يي چې ته هم د هغه سره مينه كوي؟ په دې سره مسكان
پريشانه سوه او په فکرو كې ډوبه سوه او خپل خاوند ته چې ددې
څخه څه ليري په كمپيوټر اخته وو وکتل بيا مسكان ته دا خبره
ورياده سوه چې دې زید ته ويلي وه: تا تر اوسه زه نه يم ليدلې دا
كه بدرنگه وم نو بيا؟

زید وويل: ليونۍ! مينه د زړه څخه پيل او په زړونو كې كيږي
مينه په څيهره پورې اړه نلري ته كه هر ډول يي هر څنگه يي
زما قبوله يي.

مسكان په همدې فکرو كې وه چې پر چوكۍ ناسته بیده سوي وه
چې تر څو شپږو وروسته يي خاوند ورغلئ ويښورول او ورته
وېويل: مسكان؟ مسكان؟

مسكان د خوبه وويل: ها.

خاوند يي وويل: درځه خپل بيستري ته دي هلته بیده سه!

مسكان ولاړه سوه خاوند يي تر لاس ونيول او بيستري ته يي
بوتله او هلته يي پريستل توس يي پر واچوئ، مسكان خپل خاوند
ته څو شپې كتل بيا يي تر سترگو اوښكې راغلې، خاوند يي
حيران سو بيا يي پر تندې لاس ور ونيوئ ورته وېويل: څه خبره
ده ولي ژاړې گراني؟

مسكان په ژړا وويل: هيڅ نه بس داغسي.

خاوند يي وويل: خيريت خو به يي که کمه خبره يي ماته ووايه.
مسکان فکر کوي چي څه ووايي بيا يي مور ور ياده سول وپويل:
هو خيريت دی بس يو څه مي مور وياديدل.

خاوند يي وويل: ليونی! په همدا کوچنی خبره ژړا درغله؟ خو
سبا به دي ور ولمړ.
مسکان وويل: سمدۀ مننه.

خاوند يي وويل: انو اوس ښه خوشحاله بیده سه!
مسکان اوبښکې پاکي کړې او خاوند ته يي وويل: سمدۀ ښه شپه
درته غواړم ته هم بیده سه.

خاوند يي وويل: سمدۀ گراني څه کار مي پاته دی کمپيوټر کي
چي هغه وکم بيا بيديرم.
وروسته مسکان بیده سول او خاوند يي په کمپيوټر کي مصروفه
سو.

څو ورځې وروسته د کاريگرو د معاش مياشت پوره سوې وه
زید خپل پلار ته وويل: بابا د کاريگرو معاش نور زه ورکوم تر
څو درغلي په کښي ونسي کاريگرو څه وخت مخکي شکايت
راته کړی وو چي د دوی څخه معاش گرځول کيږي نو ځکه
دوی ته معاش نور زه ورکوم که ستا خوښه يي؟

پلار يي وويل: سمدۀ زويه دا خو ډيره ښه خبره ده کمپنۍ په
همدې کاريگرو چليږي که دوی نه يي نو کمپنۍ به هم نه يي ښه
دی چي ددي موضوع څخه دي خبر کړم که وخت پر تير سوی
واي شايد ناوړه پايلي يي درلودلي واي زما خوښه ده واخله دا د
تجری کيلي دي هر وخت چي مياشت پوره کيدل ورکوه يي ځني.

زید وویل: سمدہ مننه بابا.

زید چي کله مازیگر او د رخصتیدو وخت سو ټول کاریگر راوغوښتل او په تولیدي کمپنی کي یي دننه ټولو ته د معاش د ورکړې پروسه شروع کړه د زید ملگري به د کاریگر نوم وایه زید به معاش ورکوی، په همدې اطاق کي مسکان هم موجوده وه هغه حسابونه یي کمپیوټر ته رسول چي زید پکښي معاش کاریگرو ته ورکوی، په اخیر کي زید د خپل جیب څخه پیسې راوکښلې ملگري ته یي وویل: اقباله دا پیسې واخله د فروفیسر د کوچنیانو ورکتون ته ورسه او دا پیسې یي تحویل کړه د هغو د ورکتون هم میاشت پوره ده او دا نوري پیسې یي میرمنې ته ورکړه او زما سلامونه هم پر وایه.

مسکان د زید په دي خبره ډیره خوشحاله سوه چي زید د فروفیسر د کورنۍ سره کمک کوي.

اقبال وویل: سمدہ او زما جیب خرڅ.

زید ملگري ته پیسې ورکړې ورته وپویل: واخله یو خوستا دا هره ورځ جیب خرڅ هم زه لیونی کړم.

اقبال وویل: لیونی یي بیا ولي کړي خو دا دی زه دي هم کارونه درکوم مفتي خو یي نه درڅخه غواړم.

زید موسکۍ سو بیا یي وویل: سمدہ ورسه دا پیسې پر وخت ور ورسوه د ورکتون مدیر ته ووايه چي بڅښه کوه سهار نه وو فارغه چي تحویل کړې مو وای.

اقبال وویل: سمدہ.

وروسته اقبال ووتئ او کاريگر هم يو يو وئ او کورو ته تلل مسکان هم کمپنۍ کي گرځيدل چي پر يو کوچني برقي ماشين يي سترگي ولگيدې چي کاريگرو چالاند پري ايښي وو، مسکان کوبښښ وکړ چي هغه بند کړي خو و يي نسوای کولائ، تر څو شپبو وروسته زید ته ورغله او ور ته يي وويل: صاحبه کاريگر دباندې ووتل خو يو ماشين يي چالاند پري ايښئ دی ما کوبښښ وکړ چي بند يي کړم خو نه بنديدئ تاسو راسئ ويگورئ.

زید وويل: پيره دار چيري دی؟

مسکان وويل: هغه ويل چي کور ته سودا وړم ستاسو د تلو تر وخته بيرته ژر راحم.

زید وويل: افغ خدايه دا څه بي عقلان دي ماشين يي چالاند پري ايښئ دی او دوی تللي دي.

وروسته ور ولاړ سو او د ماشين پر خوا دی او مسکان ورغله، کله چي ماشين ته ور ورسيدل نو زید شاوخوا پر وگرځيدئ ځکه دی هم نه پوهيدئ چي دا څنگه بنديري يوازي پيره دار پوهيدئ چي ماشينان څنگه بنديري او چالانده کيږي، زید څو سويچان ور ووهل خو ماشين بيا هم نسو بند، بيا زید مسکان ته وويل: ته هلته ورسه د برق اطاق ته وگوره هلته خو به يي د ساکت لين نه يي چي بنديري.

مسکان د برق د اطاق پر خوا ور روانه سول زید په ماشين کي نور بتان او سويچان ور ووهل چي بند يي کړي چي يو دم يي پر يو لڅ لين لاس ولگيدئ او برق ونيوئ، په اطاق کي مسکان وليدل چي نور لينونه نسته يو لين په برق کي دی نو هغه يي وکښئ، زید تر لين بنديدو وروسته برق پريښوئ او بي هوښه پر

مُحڪه ولويدئ، برق بند بند كيدئ مسڪان حيرانه سول چي دا ولي نو حڪه ژر بيرته زيد ته ورغله چي وپليلد زيد پر مُحڪه پروت دئ نو يي ژر ور وُغسُتل او وينسوروي ورته وپويل: صاحبه صاحبه.

خو زيد لا هم بي هوبنه وو بيا مسڪان وبنسوروي ورته وپويل: زيده! زيده!

خو زيد بيا هم برغ نڪوي او بي هوبنه وو، مسڪان ڊيره وارخطا وه بيا يي په ژرا وويل: زيده! زيده! كبنينه.

خو زيد لا هم بي هوبنه وو، مسڪان ڊير وژرل بيا ولاړه سوه او په تلوار يي اوبه راوړلي او پر زيد يي وپاشلي، په دي سره زيد په هوبن راغلي او راكبنينستي، مسڪان ڊيره خوشحاله سوه خو لا يي هم تر سترگو اوبنكي بهيدلي زيد چي هغي ته وکتل نو د هغي د اوبنكو په ليدو ڊير حيران سو بيا يي په موسکا وويل: څه خبره ده؟

مسڪان نوره هم په ژرا سول بيا ولاړه سول او د تشنابو پر خوا ولاړه، زيد هلته ناست وو چي په دي وخت كي پيره دار راغلي زيد ته يي وويل: څه خبره وه صاحبه؟

زيد په غوسه ورته وويل: بي عقله ماشين دي داغسي چالاند پري ايښي وو ته وتلي وي.

پيره دار وويل: صاحبه زه وختي ددي خايه ولاړم چي کاريگر اخته وه زوي مي نوي زيږيدلي دي هغه مريض وو دوا او څه سودا مي کور ته يوړل.

د پیره دار د عذر په اوریدو زید څه نرم سو بیا یې وویل: څه
صحي دی ورسه سم یې وگوره چي بند سويدي که یا؟
پیره دار وویل: سمدہ صاحبہ.

زید د تشنابو پر خوا ورغلی مسکان لا هم هلته په تشناب کي
ولاره وه او ژړل یې زید تر څو شېبو هلته ورته ولاړ وو بیا یې
دروازه ور وټکول او ورته وپویل: اغلي خیریت دی هیڅ خبره
نه ده راځه کور ته ناوخته کیري زه به دي ورسوم.

تر څو شېبو وروسته زید دفتر ته ولاړی خپل شیان یې ټولول د
تلو تیاری یې نیوی، مسکان ارامه سول مخ او لاسونه یې پریولل
او بیا دباندې راووتل، زید هم خپل شیان او د مسکان دستکول
راواخیستل او دباندې راووتی او دستکول یې مسکان ته ورکړ او
دواړه دباندې ووتل، دباندې زید مسکان ته وویل: ته دلي ودریره
زه به موټر د پارکینګ څخه راوباسم.

مسکان په ژر غوني رغ ورته وویل: ته تکلیف مکوه زه تلای سم
کورته.

زید وویل: یا هیڅ تکلیف ندی زه هم هغې خواته ځم.

مسکان وویل: سمدہ.

کله چي زید موټر راویستی نو مسکان موټر کي ور سره
کښیښتل او د مسکان د کور پر طرف روان سول، مسکان پیره
پریشانه وه د زید خواته یې هیڅ نه کتل زید به کله کله هغې ته
وکتل چي د هغې پریشاني به یې ولیدل نو د هغې پر بیرې به
موسکی سو زید به د هغې څخه د لارې پوښتنه کول چي کمی
خواته ولاړ سم مسکان به په کرار او زهیره لهجه اشاره ورته

ڪول ڇي داسي درخه، تر خوشبڻو وروسته د مسڪان ڪور
راورسیدی مسڪان زید ته وویل: بس همدلته يي ودروه.

زید موٽر ودری مسڪان د ڪنٺه ڪیدو پر وخت زید ته وویل:
منه.

زید پوه سو ڇي مسڪان بیریدلي ده نو حڪه يي نور خه نه وویل
صرف يي کوچنی منه وکره زید ورته وویل: د مني ور نده
اغلي.

مسڪان ڪنٺه سول او ڪور ته روانه سول ڪله ڇي زید روان سو
نو مسڪان د شا لخوا ورپسي خوشبڻي ڪتل ڇي زید يي د سترگو
پناه سو بيا ڪورته ننوتل، ڪله ڇي ماڻام سو زید پر بام ناست وو
ڇای يي ڇينلي تر څنگ يي په ڪمپيوٽر هم مصروفه وو ڇي
زنگ ورته راغلي، زید د مصروفٽيا په خاطر تر خوشبڻو
وروسته موبایل راپورته ڪر ڇي ورته وپڪتل نو د مسڪان
پخوانی نمبر وو ڇي دده سره يي خبري پر ڪولي، زید ڙر
ڪمپيوٽر پر ميز ڪنٺينوی او تليفون يي اوکي ڪر او په تلوار يي
ورته وویل: سلام حياء!

خو د مسڪان لخوا جواب نه ورڪول ڪیدی زید بيا ورته وویل:
حياء زما اواز اوري؟

مسڪان ڙرل او د زید خبرو ته يي غور نيولی وو، زید د هغي
ڙرا واوریدل بيا يي وویل: حياء ته ڙاري؟ خيريت خو به يي؟
هي لیونی؟

مسکان تر څو شیبو وروسته په ژړا ورته وویل: ستاسو د کمپنۍ پیره دار دباندې نورو خلکو ته اوس ویل چې ته برق نیولئ وې ما واوریدل.

زید موسکې سو بیا یې وویل: یا هغه دومره د پریشانی خبره نه وه.

مسکان ورته وویل: ولې هغه د بیطری برق وو چې وایې دومره د پریشانی خبره نه وه پر ځان پام ولې نکوي؟

زید بیا په موسکا وویل: نو خو ته نه وې چې پام دي راباندې کړی وای.

مسکان وویل: بس سمدې زما سره نور خبرې مکوه بې عقله.

زید وویل: پوهیږې حیاء چې دا څو ورځې پر ما څنګه تیرې سوي چې تا تلفون بند کړئ وو سم مرګ وو راباندې.

مسکان د نازه وویل: ښه وسو دا مې سزا درکول چې سم سې.

زید وویل: حیاء مې که خو بیا داسې سزا مه راکوه چې په یوه ښار کې یو خو لیدلای در سره نسیم شتون دي احساسوم خو لمسولای دي نسیم فکر کوم ته ماته ډیره نږدې یې خو لیدلای دي نسیم ولې داسې احساس کوم لکه د ډیره پخوا چې مې در سره خپلوي وه ولې داسې احساس کوم چې زما ژوند په تا پوري تړلی دی.....

د زید عملیات خلاص سول ډاکټر نرسانو ته وویل: شیان نور سره ټول کړئ،،

نرس وویل: ولې ډاکټر صاحب دده عملیات خو لا تر اوسه نه دي بشپړ سوي؟

ڊاڪٽر وويل: د زهرو يي ڊير وخت کيري چي خوږلي يي دي
ٽول بدن ته جذب سويدي دده ژوندي پاته ڪيدل ناممڪين دي نو
بنه به دا وي چي پاته ڄو ساعتونه د کورني سره تير ڪري.

وروسته نرسانو شيان ٽول ڪرل ڊاڪٽر دباني ور ووتي، د ڊاڪٽر
په ليدو ٽول د هغه مخته ور غله د زيد پلار وويل: ڇنگه سو
ڊاڪٽر صاحب د زيد زوي عمليات مي؟

ڊاڪٽر ورته وويل: سلطانه د اوس لپاره خو زيد بنه دي خو زه
ڊيره بخبنه غوارم چي دا وايم چي ستاسو زوي به يوازي د يو
ڄو ساعتو لپاره ژوندي وي.

ددي په اوريدو ٽول ڊير حيران او حواس يي د لاسه ورڪرل او
ٽول په ڙرا سول، د مسڪان بدن په ريرديدو سو هغي خو د اوله
خپل حواس د لاسه ورڪري وه او ڙرا يي د ڊيره غمه وچه سوي
وه، د زيد پلار وويل: دا ڇه وايي ڊاڪٽر صاحب زه نغوارم زيد
زوي مي د لاسه ورڪرم ته همدا اوس تر ٽولو تڪره ڊاڪٽر
راو غواره چي هر چيري وي او هر ڄومره مصرف ڪوي.

ڊاڪٽر وويل: سلطانه زه ڊيره بخبنه غوارم ڪه د ٽولي نري
ڊاڪٽران راو غواري هم فايده نڪوي چي ٽول مال و دولت دي
مصرف ڪي هم ڪمه پايله نه ورڪوي دده د زهرو ڊير وخت
کيري چي خوږلي يي وه ٽول بدن ته جذب سويدي ده فڪر ڪوم
چي د يو ڇه يا د يو چا لپاره يي ڄان تر ڊيره حده ڪنٽرول ڪري
وو ڪه نه ڊير وخت مخي به لويدلي واي.

د زيد پلار پر سر لاسونه ونيول بيا يي وويل: يا خدايه دا ڇه
اورم.

بيا ډاکټر وويل: سلطانه تاسو حوصله وکړئ زید څو شېبو وروسته په هوښ راځي تاسو ور سره ليدلئ سئ د تقدير فيصلې نه اوري.

تر څو شېبو وروسته زید په هوښ راغلئ هوښ ته په راتلو سره سم يې د مسکان مسکان نوم يادوئ، نرسان هغه ته غوږ سول بيا يو نرس دباندې ور ووتئ وپويل: په تاسو کې مسکان څوک ده؟ ټولو مسکان ته وکتل نرس وويل: مريض ستاسو نوم يادوي نو ښه به دا وي چې تاسو اول ور سره ووينئ.

مسکان د عمليات اطاق ته ورغله او د زید تر څنگ ودریدل، زید چې کله سترگې خلاصې کړې نو مسکان يې ولیدل د هغې په لیدو موسکې سو مسکان په اوښکو ډکو سترگو وويل: ولي دي داسې وکړه؟

زید په سخت اواز وويل: مسسکان ما خو درته ويلي وه چې زما ژوند په تا پوري تړلی دی.

مسکان تر څو شېبو وروسته وويل: تا زما سره کړې وعده ماته کړل زه به دي هيڅکله ونه بڅنم.

زید وويل: مسکان زه تا نه ملامتوم ځکه ما هغه څه غوښتل چې را رسيدل يې ناممکینه وه او تا په اړیکو پاللو کې کمزوره هم نه بولم ځکه تا د نه پاللو سبب درلودئ خو ما ته هغه دنيا خوند نه راکوي چې ته پکښې د بل چا يې زه به په هغه دنيا کې درته انتظار کوم.

مسکان د زید تر څنگ کښينستل د هغه لاس يې په خپل لاس کې ونيوئ او مچ(بنگل) يې کړ بيا په ژړا د اطاقه او بيا د روغټونه

ووتل او د کور پر طرف روانه سول، کله چي مسکان ولاړه نو د زید پلار او وروڼه اطاق ته ورغله.....،

بيا زید وويل: حياء زه اوس سم سوی یم په الله باور وکړه.

مسکان وويل: پوهیږم.

زید وويل: نو بيا ولي نه راسره ويني.

مسکان وويل: د تقدير فيصلې دي که نه ما به يوه دقیقه هم ستا څخه ليري نه وای تيره کړې.

زید وويل: زه دي په دي نه مجبوروم حياء شاید ته ددې لپاره يو سبب ولري خو زه به رب ته دعا کوم چي موږ ژر سره يو ځای کړي.....،

د زید د خبرو په جريان کي مسکان د ځان سره فکر کي وويل: ناممکینه ده زیده زه به بيا دعا کوم چي رب مو په هغه دنيا کي ژر تر ژره سره يو ځای کړي په دي دنيا کي به مو نصیب سره ونه سي.

تر څه خبرو وروسته مسکان وويل: ډاکټر ته ولاړې؟

زید وويل: يا هلته کمپنۍ کي دې وخت کي يو همکاره هم وه هغې ژر ساکيټ وکښی د برقه څخه نو ځکه ډیر وخت يي نه یم نيولی.

مسکان وويل: بيا هم ډاکټر ته ځان ور بنکاره کړه خدای نکړه وروسته بيا تاوان درته ونکړي شاید اوس يي زخم پټ وي.

زید وويل: سمدې سبا ته به ان شاءالله ورسم.

مسکان وويل: سمدې چي بيا دي هیر نسي.

بيا مسكان وويل: زیده نور بیده سه ناوخته دی ستړی سوی به
يي.

زید وويل: سمدہ خو خبره واوره!

مسكان وويل: ښه ووايه.

زید وويل: مينه در سره لرم.

مسكان موسکي سوه بيا يي وويل: بیده سه لیونيه.

زید په خدا وويل: سمدہ ښه شپه.

مسكان هم وويل: ښه شپه.

مسكان چي کله خپل بیستري ته ولاړه نو د زید او خاوند په فکر
کي سول تر ډیره بیده نسوه خو کله چي سهار کیدو ته ساعت
وخت پاته وو بیده سوی وه خو د سهار د اذانو سره بیرته
راکښینستل، چي دباندې يي وکتل نو خاوند يي پر لمانځه ولاړ
وو او په ډیرې عجزی سره يي لمونځ کوی، مسكان تر څو شپبو
هغه ته کتل وروسته دا هم ولاړه اودس يي وکړ او د لمانځه لپاره
يي تیاری ونيوی، کله چي لمر راوختی تر ناشتې وروسته
مسكان دفتر ته ولاړه چي وپکتل نو زید ډیر خوشحاله وو دا هم
موسکي سوه بيا يي عایشې ته سلام ووايه او تر څنگ يي
کښینستل عایشې ورته وويل: ښاغلی خو خورا نن خوشحاله دی
چي څه پینه ده؟

مسكان وويل: ښاغلی دي خدای داغسي خوشحاله لري پروند يي
سخت وهم او مرگ راباندې تیر کړم
عایشې وويل: ولي؟

مسڪان وويل: د برق لين ته يي لاس ور وړئ وو هغه نيولئ وو
زه چي باندي راغلم نو بي هوښه پروت وو ما فکر وکړ چي
خدای نکره مړ سوی دی سخت مي وژړل خو چي کله مي اوبه
باندي وپاشلې راکښينستئ او زه يي د ژړا په حالت کي وليدل.

عائشي وويل: نو درباندي پوه سوئ خو به نه يي چي تا ور سره
په تلفون کي خبرې کولې؟

مسڪان وويل: يا نه دی پوه سوئ ده فکر کوئ چي زه بس
داغسي د ښخولئ په خاطر وبيريدم نو حکه پوه نسو.

بيا مسڪان وويل: عائشي هغه اوس ډير سم سويدي تر پخوا.

عائشي وويل: هغه څنگه؟

مسڪان وويل: پروند چي دی بي هوښه سوئ وو نو زه ډيره
نږدي وم ورته خو ده چي وليدل ژر يي مخ راڅخه واړوئ او
زما د غير څخه يي سر پورته کړ وروسته يي تر کوره هم
ورسولم بيا يي هم پر ټوله لار هيڅ ونه ويل او نه يي هم زما
خواته کتلې دي.

عائشي وويل: هو ما ته هم څه ناڅه معلوميري چي سم سويدي.

عائشي او مسڪان خبرې سره کولې چي د زيد د خپله دفتر څخه
په مسڪان کي فکر سو بيا يي د مسڪان د تيري ورځې ژړا ور
پياد سول چي دده د بي هوښۍ پر وخت يي ژړل وروسته د تير
ماښام د حياء ژړا ور پياد سول بيا د خدمتگار خبره ور پياد سول
چي کله په اول وار مسڪان د زيد اطاق ته په غلطۍ ورغلې وه
چي خدمتگار ورته وويل: د مشر صاحب د دفتر څخه يو انجلۍ
راغلې وه د خالد صاحب پوښتنه يي کول ما د خالد صاحب اطاق

ور بنسولئ وو او دا دلته په غلطی کی راغلی وه، زید پر دی
شکي سو چي داسي نه مسکان حياء وي، کله چي تفريح سوه نو
مسکان دباندې د کمپنی پارک ته ووتل زید په هغې پسي وو او
حياء ته يي زنگ ور وهئ خو د هغې تلفون بند وو، مسکان
غوښتل چي زید ته زنگ ووهي خو عايشې ورته وويل: مسکان
ودريزه!

مسکان وويل: څه خبره ده؟

عايشې وويل: هلته وگوره زید شايد په مور پسي گوري.

مسکان تلفون دستکول ته واچوئ او د عايشې سره په بانډار
مصروفه سول. زید څو شېبې شاوخوا وکتل وروسته ولاړئ د
دفتر خواته عايشې او مسکان ورته کتل چي دی ولاړئ، وروسته
مسکان تلفون راوکښئ او زنگ يي ور ووهلئ کله چي زید
اوکي کړ نو تر روغې وروسته مسکان ورته وويل: د ږغه څخه
دي داسي معلوميري لکه په ما پسي چي گرځيدي که څنگه زيده؟
زید په موسکا وويل: هو زه دلته زمور پر يوې همکاري شکمن
سوم ما فکر کوي چي هغه به ته يي.

مسکان عايشې ته اشاره وکړه چي زید رښتيا هم په مور پسي وو
بيا يي زید ته وويل: ښه ته بيا په انجونو پسي يي؟

زید وويل: يا په پسي نه يم مازي مي کتل چي هغه خو به ته نه
يي.

بيا زید وويل: حياء باور وکه اوس مي بيله تا په زړه کي بل د
هيچا لپاره ځای نسته او نه به هم پيدا سي.

مسکان اوږده ساه واخيسته بيا يي وويل: زيده زه ستا وړ نه يم.

زید وویل: حیاء داسي مه وایه که ته ووايي زه ستا سره په هغه ډول ژوند کوم هر رکم چي ستا خوښ يي په هم هغه ډول.

مسکان وویل: زیده زه کمزوري لرم.

زید وویل: څنگه کمزوري؟

مسکان وویل: خیر اوس يي پریرده ته دا راته ووايه چي ډاکټر ته ولاړې که یا؟

زید وویل: حیاء ته پوهیږې چي ته نه راسره ويني نو پر ما څه تیريږي؟

مسکان وویل: پوهیږم زیده خو ته باید ما درک کړې.

زید وویل: سمدې زه به وگورم چي ته څنگه په ما ځان نه ويني که مي هر څه په ځان وکړه بیا به مي نه ملامتوي.

مسکان وویل: زیده لیونی کیره مه.

زید وویل: ته مي دې ته مجبوره کوي چي داسي وکم.

مسکان وویل: که دي څه وکړه زیده قسم درته کوم چي بیا به هیڅکله در سره ونه وینم.

زید تلفون بند کړ څه يي ونه ویل مسکان ډیره پریشانې سوه عایشې وویل: څه پېښه ده؟

مسکان وویل: زید وایي که دي راسره ونه لیدل په ځان یو چم کوم.

عایشې وویل: دا تا خطاباسي هیڅ لا نکوي.

مسڪان وويل: عايشيٰ دا ليوني زه پيڙنم ڊير ضدي دي حتماً يو
ڇهه ڪوي اففف خدايه نه پوهيرم ڇهه وڪم.

مسڪان او عايشه بيرته دفتر ته ولاڙي مسڪان په زيد پسي ڪتل
هغه دننه په خپل دفتر ڪي وو، مسڪان به هغه ته د سترگو تر
بغلو ڪتل بيا يي فڪر وڪړ ڇي د زيد نظر به د خان څخه واروم
ڇي زه حياء نه يم نو ځكه يي تليفون د دستڪول څخه راوڪښي او
خپل خاوند ته يي زنگ وړ ووهلي تر روبرو وروسته يي وويل:
زه دفتر ته رالم هلته پر ميز زما ڪمپيوٽر پاته سوي وو اوس مي
ڊير ٽينگ ورته ضرورت سو ڪه ته فارغه يي نو يوازي يي دفتر
ته راوړه.

خاوند يي وويل: سمده زه يي ان شاءالله په يو څو دقيقو ڪي در
رسوم.

مسڪان تليفون بند ڪړ زيد ته يي وڪتل بيا په خپل ڪار اخته سول
تر څو شپبو وروسته يي خاوند زنگ وړ ته راووهلي ورته
وبويل: مسڪان زه د دفتر مخته ولاړ يم.

مسڪان وويل: ڇوڪيدار ته ووايه ڇي زه د مسڪان خاوند يم بيا
راسه دننه.

خاوند يي وويل: سمده.

تر څو شپبو وروسته يي خاوند دننه دفتر ته راغلي او مسڪان ته
يي ڪمپيوٽر ورکړ، مسڪان قصداً خپل خاوند د خان سره څه
مصروفه ڪړ ڇي د زيد ورته پام سي ڇي همداسي هم وسوه د
زيد پام مسڪان او خاوند ته وړ واوښتي، زيد حيران سو ڇي دا
يي څه دي ڇي مسڪان داسي په مينه وړ سره خبري ڪوي.

مسڪان د زید خواته وکتل وپلیدل چي زید دا او خاوند ولیدل بیا
 یی خاوند ته وویل: ښه سمدہ ته ولاړ سه او د زحمتہ دي ډیره
 مننه.

وروسته د مسڪان خاوند روان سو زید چي هغه سم ولیدی نو
 وې پیژندی چي دا هغه سړی دی چي ده د هوټل مخته موټر دده
 د موټر سیکل سره ټکر کړی وو چي زید یی اخلاقو او ښه رویی
 ته حیران سوئ وو، کله چي هغه ووتئ مسڪان زید ته کتل چي
 زید چوکیدار ته زنگ ور ووهلی ورته وپویل: دا سړی څوک وو
 چي دفتر ته راغلی وو؟

چوکیدار وویل: دا د مسڪان اغلی خاوند وو.

زید تلفون بند کړ او څو شېبې حیران پاته وو بیا یی پلار ته
 زنگ ور ووهلی ورته وپویل: بابا چیري یی؟

پلار یی وویل: در روان یم دفتر ته زویه ولي خیریت خو به یی؟
 زید وویل: هو بابا خیریت دی یو څه مي پکار وې.

پلار یی وویل: سمدہ زویه دا یم در روان یم.

تر څو شېبو وروسته د زید پلار رالی او د زید سره یی ولیدل
 زید ورته وویل: بابا په کمپنی کي لږ کار دی زه هلته ځم او دا
 یو څه لارښوونې دي ما کاپي کولو ته ورکړيدي یو څه کاپي
 سويدي لږ پاته دي چي ټول کاپي سول بیا یی مسڪان اغلی ته
 ورکه چي کمپنی ته یی راوړي هلته به یی ښځینه کاریگرو ته
 ور وښیي.

پلار یی وویل: سمدہ زویه.

وروسته زید ووتی مسکان هم چي کله د زید ورته شا سول نو پسي وپکتل او فکر يي کوی چي زید چيري ولاړی ډیره انديښمنه سول بيا يي څه اسناد واخيستل او د زید د پلار دفتر ته ورغله ورته وپویل: صاحبه زید صاحب چيرې ولاړی دا یو څه اسناد وه باید یو څو مشتریانو ته يي استولي وای.

د زید پلار وویل: هغه کمپنی ته ولاړی لورې او دا پرينتر ته پراته کاغذونه يي غوښتي وه باید چي تاسو يي ور وړی هلته به ښځينه کاریگرو ته تشریح ورکړی.

مسکان یو څه خوشحاله سوه چي بيا زید ته نږدي کړي او پر هغه څارنه کولای سي چي داسي نه څه وکړي نو وپویل: سمدې صاحبه ولي نه.

مسکان هلته ورته انتظار سوه کله چي ټول کاغذونه کاپي سول نو مسکان واخيستل او د کمپنی پر خوا روانه سول هلته چي ورسیدل نو وپلیدل چي زید د کمپنی په اطاق کي دی، د مسکان زړه هوسا سو بيا دننه ورغله او تر سلام وروسته يي ورته وویل: صاحبه دا کاغذان صاحب ويل چي ده ته يي ورکړه.

زید وویل: هو ورسه د ښځینو په ځای کي ټولې کاریگرې درته منتظر دي هغو ته يي تشریح کړه اسانه دي لږ تشریح ته ضرورت لري.

مسکان وویل: سمدې.

وروسته مسکان د ښځينه کاریگرو ځای ته ورغله او هغو ته يي لارښوونې شروع کړې تر څو دقیقو هلته وه وروسته چي معلومات خلاص سول نو مسکان ټولو ته اجازه ورکړه چي

نوري تلای سئ هغوی تولي ولاري، په کمپني کي هيڅوک نسوه پاته د مسکان کاغذان په لاس کي وه د زيد د اطاق خواته ور روانه سوه کله چي اطاق ته ورسيدل نو وبلیدل چي زيد پر ميز سر ايښی دی چاکو يي بغلته پروت دی او پر ميز ويني بهیدلي دي، ددې حالت په لیدو د مسکان بدن ریرد ونيوئ کاغذان يي د لاسه ولويدل او کرار کرار او په ریرديدلي پښو د زيد خواته ور روانه سوه کله چي هغه ته ور ورسيدل نو د زيد سر يي په لاس کي ونيوئ او په ریرديدلي او وارخطا برغ يي وويل: زرزیده!

خو کله چي يي زيد سره وښوروي او يقين يي وسو چي زيد مړ سويدي نو پر ځنگنو سوه او چيغې يي کړي او په چيغو کي يي د زيد نوم وايه، په دې وخت کي چوکيدار راوخستل غوښتل يي چي اطاق ته راننوخې چي زيد سر راپورته کړ او هغه ته يي په خدا اشاره وکړه چي بيرته ولاړ سه! چوکيدار بيرته ولاړی زيد بيا خپل سر پر ميز کښيښوي او د مسکان ژړا ته يي غوږ ونيوئ، مسکان تر څه ژړا وروسته چپ سول او بيا يي د ځان سره وويل: زیده! زما په سبب دا هر څه وسول که ما ستا غوښتنه منلي وای نو دا هر څه به نه کيدل نو زه هم نور ژوند نه غواړم.

مسکان پر ميز پروت چاکو پورته کړ کله چي يي ځان په وهی نو زيد يي لاس ونيوئ، مسکان ډيره حيرانه سول چي زيد ژوندی دی، زيد چي کله د مسکان لاس ونيوئ نو تر څو شپبو وروسته په خدا سو او چاکو يي د مسکان د لاسه وايستی پر ميز پرتو کيچپو يي گوته ولړل او خولي ته يي ويوړل او ويزبيښل بيا يي مسکان ته وويل: ما خو درته ويلي وه چي زه به وگورم چي ته څنگه په ما ځان نه ويني دا دی زه په خپل پلان کي کاميابه سوم.

د مسکان تر سترگو اوبښکې روانې وې بیا یې زید پوري وهی او ورته وپویل: بي عقله په هغه مسخرو دا رکم مسخري څوک کوي دا که یوار زما زړه دریدلی وای؟

زید په موسکا وویل: نه دریدئ ځکه ما خدای ته دعا کړیده چې خدای ماته ستا څخه مخکې مرگ راکړي.

مسکان وویل: بس چپ یې که!

تر څو شپږو ژړا وروسته مسکان بې اختیاره د زید غیر ته ور ولویدل او لاسونه یې باندي راوگرځول تر ډیره یې ژړل خو وروسته یو دم آرامه او حیرانه سوه او بیا د زید څخه لیري سوه وروسته د اطاق څخه په ځغاسته ووتل او ولاړل، زید په مسکان پسي ناري کړې خو مسکان ونه دریدل او کور ته ولاړل زید ډیر حیران وو چې مسکان ولي داسي وکړه خو بیا پوه سو او وریاد سوه چې مسکان د خاوند په سبب دده څخه ولاړه زید تر څو شپږو وروسته پریشانه پر چوکۍ کښینستئ او د مسکان په فکرو کې سو، کله چې سبا ته زید دفتر ته راغلی نو مسکان ته په انتظار سو ټول کارکونکي راغله خو مسکان رانغله زید ډیر پریشانه وو تر ډیرو فکرو وروسته یې د عایشې د میز تلیفون ته زنګ ور ووهلی عایشې تلیفون اوکې کړ تر سلام وروسته زید وویل: عایشې ستا ملګري چیري ده ولي نن نه ده راغلې؟

عایشې وویل: نه پوهیرم صاحبه.

زید وویل: تا تلیفون ندی ور سره کړئ؟

عایشې وویل: یا صاحبه.

زید وویل: ته یې ماته نمبر راکړه.

عائشي د مسكان نمبر ورته ووايه زيد زنگ ور ووهلي کله چي مسكان تليفون پورته کړ نو وپلیدل چي د زيد نمبر دی تر څو شپبو فکر وروسته يي اوکي کړ تر روغې وروسته زيد وويل: مسكان دفتر ته ولي نه يي راغلي؟

مسكان وويل: نه پوهيرم.

زيد وويل: زما څخه خوابدي يي؟

مسكان وويل: يا هغسي خبره نه ده.

زيد وويل: نو څه خبره ده؟

مسكان وويل: زیده ته پوهيرې چي زه واده سوې يم زه تاته مينه نسّم درکولای هلته تاته په نږدې اوسيدو غواړم چي هم ځان او هم تا خواشيني کړم چي سره ليري يو يو څه به مو خواشيني کمه يي.

زيد وويل: مسكان داسي مه وایه زه ستا څخه ليري ژوند نسّم کولای.

مسكان وويل: زیده زما خاوند زما سره ډیره مينه لري هغه ډير ساده دی زه د هغه د مينې او سادوالي څخه گټه نه پورته کوم که هغه خبر سي چي زه ستا سره مينه کوم باوري يم چي د هغه به د ډيره غمه زړه ودريري زه د هغه سره چم نسّم کولای ما وبخښه زیده پر دې دنيا خو مي په نصيب نسي کيدای په اخيرت کي به د ربه يوازي تا غواړم.

زيد تر څو شپبو فکر وروسته وويل: زه ستا د خاوند سره مخ سوی يم د هغه سادوالي او اخلاق راته معلوم سويدي داسي نه د هغه سره په چم کولو الله موږ ته په قهر سي زه به هم دعا کوم

په دې دنيا کي خو مو نصيب سره ونسو چي الله مو په هغه دنيا کي ژر تر ژره سره يو ځای کړي خو مسکان ته دې وظيفې ته راځه زه وعده درکوم چي زه به ستا سره د امکان تر حده نه مخ کيږم.

مسکان وويل: سمدې درځم.

سبا ته زید د مسکان په تمه وو چي تر څو شپږو وروسته مسکان دفتر ته راغله ټولو ته يې سلام ووايه، زید د هغې په لیدو ډیر خوشحاله او موسکي سو وروسته يې پرده بنده کړه تر څو مسکان دی ونه ويني او دی مسکان ونه ويني، مسکان د زید د دفتر خواته وکتل وپلیدل چي زید پرده بنده کړیده وروسته په خپل کار مصروفه سول، وختونه تیریدل زید به هره ورځ مسکان ته په تمه وو کله چي به هغه راغله بیا به يې د کلکین پرده بندول د زید د پرمختګ فیصدي کرار کرار راکښته کیدل ټوله ورځ به يې فکر په مسکان کي وو کار ته يې هيڅ زړه نه کیدی، یوه ورځ په دفتر کي غونډه جوړه وه د نورو کارکونکو ترڅنګ زید او مسکان هم ناست وه، د زید د پلار شریکانو ویل چي زموږ مشتریان یو وار بیا زموږ د تولیداتو رانیول څه ناڅه کم کړيدي سبب يې تاسو څه بولی؟

ټولو کارکونکو خبرې وکړې خو زید څه نه وویل او سر يې کښته نیولی وو لاندي يې کتل په فکر و کي ډوب وو د زید د پلار یو شریک وویل: زیده تا په دې اړه څه نه وویل.

زید د پلار د شریک خبره نه واوریده او همغسې په فکر و کي ډوب وو بیا پلار ور ناره کړه: ززیده!

زید د پلار په لور اواز خبر سو بیا يې وویل: ها بابا.

پلار يي حيران سو بيا يي وويل: څه در سويدي زويه؟
زید وويل: هيڅ نه بابا.

پلار يي وويل: سليم وايي چي زموږ د توليداتو بازار يو وار بيا راکم سويدي په دې اړه ته څه وايي؟

د زید فکر لا هم نه وو پر ځای مسکان پوهيدل چي د زید فکر په دې کيدی او د کمپنۍ د توليداتو بازار چي کم سويدي هم يي سبب زید دی مسکان پوهيدل چي زید څه نسي ويلای چي پلار يي ورته په قهر نسي نو ځکه يي وويل: وبخښه صاحبه زه ووايم؟

د زید پلار وويل: هو مهرباني.

مسکان وويل: کله چي زموږ توليدات مخته ولاړه نو مقابل طرف زموږ پر ضد د خپلو توليداتو نرخونه راکم کړل تر څو خلک د دوی توليدات په ارزانه بيه رانيسي او موږ تر پښو واچوي نو بايد موږ هم د څه وخت لپاره د خپلو توليداتو نرخونه راکم کړو په داسي کولو سره به مقابل طرف تر ډيره وخت په تاوان کي وي يا به هم پخپل سر سره خپل توليدات بازار ته وړاندي کوي او وروسته به دوی د يو لوی تاوان سره مخ سي مجبوره دي چي خپل توليدات بيرته په لوړه بيه بازار ته وړاندي کړي په داسي کولو سره به يوار بيا زموږ مشتريان زيات سي او د دوی د توليدات بازار به کم سي.

د زید پلار وويل: افرين ډير ښه نظر دی همداسي به کړو.

بیا سلیم وویل: زیده! نن سبا تاسو هم خپل کار ته سمه پاملرنه نکوی هيله ده په ځان کي مو تغیر راولی او خپل کار ته متوجي و اوسی!

تر غونډې خلاصیدو وروسته ټولو کارکونکو غوښتل ووځي نو ټول ولاړ سول او ووتل د زید پلار چي کله وتی نو زید ته يي څه په غوسه وکتل، زید یوازي د غونډو په اطاق کي پاته سو نور ټول ووتل تر څو شپبو وروسته زید ډیر احساساتي سو یو دم يي میز ته لغتي کش کړي او چوکیانې يي سره وغورځولې، دباندې د میزو په ږغ مسکان عايشه او ټول ډیر حیران سول او د غونډو د اطاق خواته يي کتل خو چا جرأت نسوای کولای چي ورسې تر څو شپبو وروسته مسکان د اطاق خواته ورغله چي دروازه يي خلاصه کړل نو وپلیدل چي زید لاندې ناست دی شاوخوا يي د مات سوي گیلان هنداري پرته دي او د زید تر یو لاس وینې بهیزي، مسکان ډیره حیرانه وه وروسته ورغله او د زید لاس يي په لاس کي ونيوئ غوښتل وینې سوئ ځای يي ور وتړي خو زید لاس ځني کش کړ او بل طرف ته يي وکتل، مسکان بیا لاس ټینگ ځني ونيوئ او خپل د پورنې څخه يي یو ټوټه څیرې کړل او د زید لاس يي ور وتړئ او په خوابدتیا ځني ووتل، زید د مسکان په پورنې خپل تړل سوي لاس ته وکتل تر سترگو يي اوبنکې وبهیدي د مسکان پورنې يي مچ(بنگل) کړ.

مسکان چي کله بیرته خپل ځای ته راغله نو ډیره پریشانانه وه خپل لاسونه يي پر سر نیولي وه لاندې يي کتل چي عايشې يي پر اوږې لاس ور ونيوئ بغلته يي کښینستل ورته ویویل: مسکان ښاغلی بیا پر څه شي دریدلی وو؟

مسڪان اوڀر ده ساه واخيستل بيا يي وويل: نه پوهيرم ڇه وڪم او
پايله به مو ڇه يي؟

عائشي وويل: مسڪان فڪر ڪوم بناغلي به بيا تير وخت ته ولاړ
سي.

مسڪان وويل: دي خو به ڇي ڇي ترڇنگ به يي زه هم ور
سره تللي يم.

سباته زيد دفتر ته نه راغلي بيده وو مسڪان ورته په تمه وه خو
زيد د ورځي تر پايله نه راغلي مسڪان ڊيره پريشانه وه خو د سبا
په تمه سوه خو سبا ته هم زيد معلوم نسو دريمه ورځ هم معلوم
نسو، مسڪان ڇي ڪله په دريمه ورځ ڪور ته تله نو ٽپڪسي ته
وختل ڪله ڇي ٽپڪسي ڇه مخته ولاړه نو د مسڪان سترگي پر
زيد ولگيدي ڇي ڇه بل رڪم روان وو او په پارڪ ننوتی، مسڪان
ٽپڪسيوان ته وويل: وروره موثره ودروه!

ڪله ڇي موثر ودریدی نو مسڪان ڪنڀته سول او پارڪ ته ور
ننوتل ڪله ڇي ڇه مخته ولاړه نو زيد يي وليدی ڇي پر يو چوکی
ناست دی او زيات توخيري او د ڊيره توخي يي مخ سور سوی
وو، مسڪان د زيد خواته ورغله ڪله ڇي هغه ته ور ورسيدل پر
اوڀره يي لاس ور ڪنڀينوی ورته وپويل: زيده!؟

زيد د توخي په حالت کي مسڪان ته وکتل وروسته يي مخ ور
څخه واپروی بيا مسڪان وويل: زيده! ته خو به ښه يي؟

زيد د توخي په حالت کي د هو په اشاره سر وښوروی ڇي سم
يم، بيا مسڪان ولاړه زيد ته يي اوبه راوړي ڪله ڇي زيد وڅيښلي
او ڇه سم سو مسڪان ورته وويل: ڇه در سويدي؟

زید په موسکا او د نشي په حالت کي وويل: هلته خو کسان ناست
وه په سگریټو کي يي نشه راکړه.

مسکان په دې سره ډیره حیرانه سول بیا يي په حیرانتیا وويل:
څه؟ تا نشه کړیده؟

زید وويل: هو.

مسکان په غوسه ولاړه سوه او د هغو خلکو پر طرف ورغلل
کله چي هغو ته ور ورسیده نو هغوی په سگریټ څکولو
مصروف وه مسکان هغو ته وويل: ای بي عقلانو کوڅه ډبو تاسو
خو په دې نشو خپل دنیا او اخیرت خراب کړيدي نو د نورو دنیا
او اخیرت ولي ور خرابوی؟

د نشیانو څخه یوه وويل: خو ده ويل چي سخت پریشانه او غمجن
یم موږ ورته وويل راسه دا سگریټی څکول دي غمونه ليري
کوي چي وپڅکوي د دنیا تر ټوله خوشحاله انسان به سي.

مسکان بیا په غوسه وويل: چپ سه بي عقله!

نشیان ولاړ سول یوه يي د مسکان پر طرف ور روان سو په
غوسه يي مسکان ته وويل: ستا خوله ډیره تیزه چليري ستا
خو....

هغه نشیي غوښتل مسکان په چپلاخه ووهي چي په دي وخت کي
زید پر راوځستل او هغه يي پر مخ په سوک ووهی او هغه نور
نشیان يي هم سره پوري وهل او وپغورځول هغو ټولو وځستل
او ولاړل، مسکان هم غوښتل چي ولاړه سي خو زید تر لاس
ونیول.

مسکان په غوسه وويل: زما لاسه ایله که!

زید وویل: مسکان هیله کوم.

مسکان بیرته د هغه طرف ته مخ وایروی او په ژړا یې ورته وویل: ولی می په داسی کړونو د ژونده دوبرخ را جوړوی د کله چي می ژوند ته راغلی یې ژوند می نا ارامه سویدی په هر لحظه کي ستا په یاد کي سوخل کیرم.

زید په ژرغوني اواز وویل: مسکان! زما په واک کي ندي څه وکم ته شاید ددي حالاتو سره مبارزه وکولای سی خو زه ورته مات یم دې حالاتو ته.

مسکان وویل: چي مبارزه ونکړو بله لار نلرو زیده! ځکه تقدیر همدې لارې ته درولي یو چي نه مخته تلای سو نه شاته زه خاوند ته په دوکې ورکولو تا نسیم تر لاسه کولای که می داسی وکړه نو الله به راته په قهر سی او ستا ددي مشکلاتو څخه د خلاصون یوه لاره دا ده چي زه نور ستا سره نه مخ کیرم.

زید وویل: یا مسکان داسی مکوه زه ستا مشکل درک کولای سم خو زما د سترگو مه پناه کیره خیر دی.

مسکان په ژړا وویل: زه ستا په خاطر وایم زیده زه خو حالات زغمم چي په هر حالت کي یم خو زما سره ستا فکر دی.

زید وویل: یا زما فکر مکوه خو زما څخه مه لیري کیره.

مسکان وویل: سمدې په یوه شرط هغه دا چي ته به د پخوا پخیر کیرې بیرته به خپلي وظیفې ته ځې او په خندا به ژوند کوي هغه که زه در سره یم یا نه خو ته به پریشاني نکوي.

زید وویل: سمدې زما قبوله ده.

مسکان وویل: اوس ورسه حمام وکه او بیا کور ته ولاړ سه که
دې پلار په دې حالت کې ولیدلې نو زړه به یې مات سي.
زید وویل: سمدې.

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او ولاړل، مسکان
تر څو شېبو وروسته بیرته زید ته وکتل او ورناره یې کړه:
زیده!؟

زید مخ ورته راواړوی ویویل: ها.
مسکان په موسکا ویل: هیڅ نه.

زید روان سو او مسکان مخ واړوی پر مخ یې اوښکې جاري
سوې د ځان سره یې ویل: که تقدیر بدیلدای زیده ما به تر ټولو
اول دا فیصله بدله کړې وای چې د بل یم او ته مې په نصیب
سوی وای او ټول عمر مې داسې مینه درکړې وای چې هر غم
او درد دي هیر سوی وای.

د سهار لمر خپلې وړانګې پر مخکې خپرې کړې مرغانو په خپلو
خوږو سندرو سهارګاه ته ښه راغلاست ووايه خلک د ژوند د
تیر لپاره خپلو کارو پسې ووتل مسکان هم دفتر ته د تلو لپاره
امادګې ونيول او د دفتر پر خوا روانه سول، کله چې دفتر ته
ورسیدل نو لومړی د زید د اطاق پر خوا وکتل خو زید یې هلته
ونه لیدئ، مسکان لویه ساه واخیستل او پریشانه پر خپل چوکۍ
کښینستل خو تر څو شېبو وروسته یې ولیدل چې زید راغلی دی
او د کاریګرو سره په بل اطاق کې مصروف وو، مسکان د هغه
په لیدو موسکۍ سوه وروسته یې په خپل کار شروع وکړه، تر

څو ورځو وروسته مسکان سهار غوښتل چې دفتر ته ولاړه سې
چې خاوند يې ور ږغ کړه: مسکان؟

مسکان وويل: ها؟

خاوند يې وويل: زه ستاسو د دفتر خواته ځم زما سره ولاړه سه
زه به دي تر هغه ځايه ورسوم.

مسکان وويل: يا مننه ته تکليف مکوه.

خاوند يې وويل: يا خو زه اغسي هغې خواته ځم.

مسکان وويل: سمده چې ستا خوښه يې.

تر څو شپږو وروسته مسکان او خاوند يې پر موټر سيکل د دفتر
خواته روان سول، زید د استراحت په اطاق کې وو چې مسکان
او خاوند يې دفتر ته راوړسیدل، زید سر پر سوپا ايښی وو چې
يو دم يې مسکان او خاوند ته ور پام سو، د هغو په لیدو يې سر د
سوپا څخه پورته کړ او د مسکان او خاوند پر طرف يې زیر زیر
کتل، د مسکان خاوند هغې ته په مینه او موسکا خدای په امانی
ووايه مسکان هم په مینه او موسکا خدای په امانی ځني واخيستی
او د دفتر پر خوا روانه سول، کله چې دفتر ته نږدې سول نو زید
يې ولیدی چې دې ته يې کتل، مسکان ډیره پریشانې سول او د
ځان سره يې فکر وکړ چې زید به څه فکر کړی وي، زید ډیر
پریشانې وو او ټوله ورځ د استراحت د اطاقه نه راووتی، کله چې
مازديگر او لمر مخ پر لويډو سو نو ټول کار کونکي د دفتر څخه
ووتل، مسکان هم د عايشې سره روانه سوه خو فکر يې په زید
کې وو ورتلای ځکه نسوای چې کارکونکي ورباندې غلط فکر
ونکړي، کله چې ټول دباندې ووتل نو مسکان فکر وکړ چې

یواری به د زید احوال واخلم نو ځکه یې عایشې او نورو ملگرو ته وویل: تاسو درځی زما تلیفون دننه پاته سویدی.

ټول ولاړل مسکان بیرته دفتر ته ورغله او د استراحت اطاق ته ور داخله سوه کله چې هلته ورغله نو وپلیدل چې زید ډیر زیات سگریټ څکولې دي او سترگې یې ډیر سرې سویدی د سوپا مخته گیلاسونه هم مات سویدی، ددې په لیدو مسکان ډیره حیرانه او پریشانې سول او زید ته سختې په غوسه سول، زید هم د هغې په لیدو حیران وو، تر څو شپږو ژړا وروسته مسکان په غوسه د اطاق څخه ووتل، زید هم په هغې پسې ور ووتی او تر څه تگ وروسته یې مسکان تر لاس ونيول تر څو وې دروي، خو مسکان ونه دریدل او په زور یې خپل لاس د زید څخه کشوی بیا یې په لوړه چغه او ژړا وویل: پرېرډه زما لاس!

زید د هغې لاس ایله کړ مسکان د دفتر څخه ووتل او ولاړل، زید پر گوندو سو او په ژړا یې پیل وکړ تر څو شپږو ژړا وروسته یو دم چپ سو او د کور پر طرف روان سو کله چې یې ماښام حمام وکړ او سترگې یې د اوبنکو څخه پاکې کړې بیا پلار ته ورغلی او تر څنګ یې کښینستی وپویل: بابا زه غواړم نور ددې هیواده ولاړ سم.

پلار یې حیران سو بیا یې وویل: څه؟

زید وویل: بابا زما گزاره نوره دلته سخته سویده زه غواړم یو بل هیواد ته او ددې ځایه لیري ولاړ سم.

پلار یې وویل: څه خبره ده زویه خیریت دی؟

زید وویل: هو بابا خیریت دی خو بس نور می دلته حالت وار په وار پر خرابیدو دی ته چي ما هر هیواد ته استوي قبول می دی زه به هلته خپل کار پرمخ وړم.

پلار یي وویل: زیده! ته خو به په حال کي یي زویه؟

زید وویل: هو بابا په حال کي یم او په پوره هوښ می دا فیصله کړیده هیله کوم بابا ما واستوه.

پلار یي وویل: زویه تا داسي څه وویل چي زه دي هک حیران کړم چي زه اوس څه ووايم.

زید وویل: بابا ما د کاکا سره څو شپې مخکي خبره وکړه هغه ویل راسه که ستا خوښه وي زه به هلته ورسم په هغه هیواد کي به د کاکا سره کمک کوم.

پلار یي وویل: سمده چي خوښه دي یي زویه خو ته به هلته یوازي ژوند څنگه کوي؟

زید وویل: د ځینو یادو سره به سخت وي خو بابا دلته ژوند ماته ډیر سخت سويدي.

پلار یي وویل: زویه څه مشکل دی ماته ووايه چي په هر ډول یي زه ستا هغه مشکل او غوښتنه د رب په مرسته در حل کومه.

زید وویل: بابا زما داسي غوښتنه ده چي په هیڅ ډول نه حل کيږي او نه هم غواړم چي حل یي کړم پر دې دنیا به یي صرف د یادو سره ژوند کوم.

پلار یي وویل: ښه ښه پوه سوم چي د انجلۍ کیسه ده ښه ووايه څوک ده هغه چي همدا اوس یي پلار ته زنگ ووهم او ستا خبره ور سره وکم چي په هر ډول یي راضي کوم به یي ستا لپاره؟

زید پلار ته د خان او د مسکان د مینې په اړه هر څه وویل خو د مسکان نوم یې ندی ورته ویلی بیا یې پلار اوږده ساه واخیستل او وپویل: رښتیا هم زویه دا ناممکینه ده بلکې غلط کار هم دی چې ته د هغې سره مینه کوي ځکه هغه یو واده کړل سوی ښځه ده دا بدبختي خو زموږ په ټولنه کې سته چې د لور یا خور څخه تر ډیره پوري د هغې د خوښې او ناخوښې پوښتنه نکوي چې څوک دي د ژوند د ملګري په جوړیدو خوښ دی هغه خبره هم نه یې دوی یې بیا د ژوند د تړون خبره پخه کړې وي چې کله د نکاح وخت سي نو د قبولیت ځکه هو وایي چې د پلار او ورور عزت، مقام او شملې او د مور پورنې یې بدنامه یا کښته نسي تر واده وروسته یې زړه مات یې ژوند یې تریخ یې خو خیر الله دي زموږ دا خراب کلتور ورک کړي.

بیا د زید پلار وویل: سمدې زویه چې ستا خوښه یې اغسي وکه. زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا د خپل اطاق پر طرف ولاړی، کله چې سهار سو تر حمام کولو وروسته زید خپل د کالو بسته تیارول.....،

مسکان چې کله د روغتون څخه راغله نو حمام ته ولاړه ولمبیدل کله چې د حمام څخه راووتل وپلیدل چې خاوند یې پر سوپا باندی ناست دی تلویزیون ګوري، مسکان د شاه له طرفه په خدا د خاوند پر اوږو لاسونه ور کښیښول او پر سر یې ښگل کړ، خاوند یې هم پخپل لاس د هغې سر و نیوی او ځانته یې راکش کړه او پر تندي یې ښگل کړه، مسکان وویل: زه ځم استراحت کوم کم څه ته خو به ضرورت نه یې چې درته تیار یې کړم؟

خاوند یې وویل: یا ګراني مننه ورسه استراحت دي وکړه.

مسڪان وويل: سمدہ.

مسڪان د اطاق پر طرف روانه سول ڪلهه ڇي اطاق ته ننوتل نو په دروازه ڪي ودریدل خاوند ته ڀي وکتل تر سترگو ڀي اوبنڪي رواني سوي او تر څو شپبو وروسته بیرته اطاق ته ننوتل، زید د کورنی سره تر لیدو څو شپبي وروسته په روغتون ڪي ساه ورکړل مړ سو، د هغه پر مړینه ڀي کورنی زیات وژړل د زید پلار په خپل لاس د زید سترگی ور پتي کړي او پر مخ او تندي ڀي ټنگل کړ، د مسڪان خاوند لا هم تلویزیون ته ناست وو ڇي تر څو شپبو وروسته پر تلویزیون د عاجل خبر خبر راغلی، د مسڪان خاوند هم څنگ ایله کړ کښینستی ڇي دا عاجل خبر وويني ڇي څه خبره ده، ڪلهه ڇي خبر راغلی نو خبريال وويل: د بنار د مشهوره تجار سلطان زوی زید نن سهار زهر خوړلي وه او اوس ڀي روغتون ڪي ساه ورکړل.

د مسڪان خاوند ډیر حیران سو او پوه سو ڇي دا هغه ځوان دی ڇي دی ور سره مخ سوی وو او مسڪان د دوی په کمپنی ڪي کار هم کوي.

بیا خبريال وويل: د هغه کورنی وایي ڇي د هغه د ځان وژني سبب معلوم ندی ڇي هغه ولي ځان وژنه وکړل.

د مسڪان خاوند تر دې خبر اوریدو وروسته تلویزیون بند کړ او غوښتل ڀي ڇي مسڪان هم ددې خبره خبره کړي، ڪلهه ڇي د هغې اطاق ته ور ننوتی نو وپلیدل ڇي مسڪان مخ د کلکین خواته کړیدی او په سوپا ڪي ناسته ده د دروازي خواته ڀي شا کړیده، خاوند ڀي وويل: مسڪان هغه ته ڇي په کمپنی ڪي کار کوي د هغه کمپنی د مشر زوی ځان وژنه کړیده ډیر ښه ځوان وو زه

ور سره مخ سوی وم نه پوهیږم چي ولي يي داسي وکړه تا هغه
لیدلی وو مسکان؟

مسکان د خاوند پوښتني ته جواب نه ورکړ بيا يي خاوند ور
نږدي سو وپویل: مسکان؟

مسکان بيا ږغ ونکړ خو کله چي يي دريم وار ورناره کړه او
لاس يي د هغې پر اوږه د هغې د خبرولو لپاره کښيښوی نو
مسکان پر يوه خوا راچپه سول او د لاسه يي د زهرو بوتل
ولويدی.

خاوند يي حيران سو کله چي د هغې مخته ورغلی او سره و يي
بنورول نو وپلیدل چي مسکان مړه سوېده.

پای

د ليکوال نور ناولونه او کتابونه

- عاشقي ناول
- نارنج کلا ناول
- تير يادونه ناول
- زموږ نېمگړې مينه ناول
- حيثيت ناول
- کندهار اتل ناول
- کوډې په اسلام کي
- بنځه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه او فضليتونه يي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library